

РІК LXXI, Ч. 10

ЖОВТЕНЬ – 2014 – OCTOBER

№ 10, VOL. LXXI

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

PETER KAPSCHULSKI

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXXI ЖОВТЕНЬ Ч. 10

Головний редактор – Лідія Слиж
Англомовний редактор – Оlesia Wallo
Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА
Святослава Гой-Стром, Вірляна Ткач,
Оленка Шкробут, Петруся Савчак,
Лариса Дармохвал (Україна)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXXI OCTOBER № 10

Editor-in-chief – Lidia Slysh
English-language editor – Olesia Wallo
Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President
Sviatoslava Goy-Strom, Virlana Tkacz,
Olenka Shkrobut, Petrusia Sawchak,
Larysa Darmokhval (Ukraine)

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. Духовність і мораль в сучасному світі	1
Маріянна Заяць. Ділимось вітками та думками	2
Іванна Мартинець. Лист голові СУА	3
Нагороди ХХХ Конвенції СУА – Лідія Білоус, Почесна членка	4
III Всесвітній Конгрес Союзу Українок	6
Леонід Логвиненко. Присягають лише раз	7
Зеновія Ханас. “Нічого мені не жаль – Тебе мені лиш жаль”	8
Галина Рубан. Петро Капшученко – життя в скульптурі	10
Yulia Zimmerman. An Interview with Oksana Denesyuk	12
Olesia Wallo. Time to Read: 21 st Publishers' Forum in L'viv, Ukraine	13
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, News & Views	14
News from WFUWO	15
Nataliia Kobrynska. The One Left Behind	16
Антоніна Листопад. Невинними вустами (Цикл віршів)	18
Лідія Слиж. Нові книжки	20
Діяльність округ та відділів СУА	21
Catherine Kizyma and Marta Kwitkowsky. Two UNWLA Members Recognized for Their Volunteerism in Greater Detroit Area	22
Доброчинність	24-25, 29
Марта Тарнавська. Бувальщина (2)	26
Все для жінок	27
Ярослав Колодій. У 10-ту річницю відходу у вічність акторки- співачки Марії Лисяк	28
Відійшли у Вічність	29
Леся Храплива-Щур. (Вірш)	29
Лідія Слиж. Нові таланти в союзанській родині	30
Ihor Magun. The Common Cold—What Can You Do?	32
Валентина Жуковська. Вступ до нового “Кобзаря” Т. Шевченка	33
Ілюстрації до нового “Кобзаря”	34
Поштове звітлення	36

На обкладинці: Петро Капшученко. *Благословення Івана* (глина).

Фото: Ірина Бучковська.

On the cover: Peter Kapschutschenko. *The Blessing of John* (clay).

Photo: Iryna Buczkowski.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- In Ukrainian, the editors follow the orthography of the Holoskevych dictionary.
- No reprints or translations of *Our Life* materials are allowed without the editor's written permission.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY – there is no charge.
- There is no charge for MEMORIAL NOTICES and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all ARTICLE submission is the 10th of each month.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY
and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

POSTMASTER – send address changes to:
“OUR LIFE”

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2014 Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

Канцелярія СУА та адміністрація журналу “Наше життя”:

Tel.: (212) 533-4646

E-mail: office@unwla.org • E-mail: unwlaourlife@gmail.com

Адміністратор: Оля Стасюк

Канцелярійні години: вівторок, середа, четвер – 11 – 7

UNWLA / *Our Life*

203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: OIha Stasiuk

Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

\$3 Один примірник / Single copy

\$40 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members

\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членки СУА – \$50.

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal letters. Annual dues for UNWLA member-at-large – \$50.

ДУХОВНІСТЬ І МОРАЛЬ В СУЧАСНОМУ СВІТІ

*«Хто міцний тілом, може стерпіти і спеку, і холод.
Той, хто здоровий духом, здатний перенести і гнів, і горе, і радість, і інші відчуття.»*

Епіктект, античний філософ.

Проблема духовно-морального виховання молоді в даний час є очевидною і надзвичайно актуальною, адже молоді належить майбутнє всього людства, і ці проблеми необхідно розглядати, як загальнолюдські проблеми. Хто, як не матері і бабусі повинен найбільше турбуватися про майбутнє своїх дітей і внуків?

Михайло Грушевський наголошував, що молодь – це майбутнє нації і саме їй належить вирішальна роля у справі духовного оновлення народу. Політично культурна освічена молодь – це фундаментальна умова розвитку держави. Вчасно виявити талант і максимально його реалізувати – це ключ до успішного життя молоді людини в майбутньому.

В Америці великий вплив на духовно-моральне виховання молоді відіграють засоби масової інформації (інтернет, телевізор). Вони, безперечно, розвивають молодь, але одночасно негативно впливають на формування моральних і духовних засад підростаючого покоління завдяки низькопробним програмам, які все більше заповнюють їх. Часта поява на екранах насильства, подружньої зради, недовіри, підозри негативно впливає на процес духовно-моральної підготовки молоді до створення родини та до сімейного життя.

В сучасних фільмах звичайною темою стали жорстокість, розбій, вбивство та інші негативні явища. Слабка і ще не сформована психіка підлітка руйнується передчасно.

Нові технології мобільних телефонів дають змогу спілкуватися не голосом, а текстовими повідомленнями. 59 відсотків опитаних жінок професором Каліфорнійського університету більше спілкуються в режимі онлайн, ніж тет-а-тет. Таким чином знижується живе мовне спілкування між людьми.

Друковані видання (особливо так звані «глянцеві видання» й жовта преса) формують неправильні уявлення про родинні стосунки. Чимало друкованої продукції втратили будь-яке уявлення про справжнє кохання, вірність. Вони друкують матеріали про те, як таємно зраджувати, заводити службові романи і просуватися у кар'єрі з допомогою сексу. Пропагування такого явища як «чайлд фрі» (Child-

free – пер. з англ. без дітей) веде до зниження народжуваності.

Все це дає занепад духовно-моральних устоїв суспільства, розбещення молоді. В результаті зростає кількість самотніх людей і число позашлюбних сексуальних стосунків. Всім відомі негативні наслідки куріння, наркоманії, пияцтва, що ведуть до деградації особи.

Як боротися з усіма негативними впливами на молодь? Що можемо зробити ми з вами? Найкращий метод – це **правильне родинне виховання**, адже тут починається формування світогляду дитини, її моральні якості. В тих родинках, де батьки своїм прикладом є авторитетом для дітей, де міцні, щирі і відкриті стосунки між всіма членами родини, де панує взаємоповага і злагода, там діти гарно виховані, знають, що добре, а що погано і не зроблять прикрасі своїм батькам. Згадує гарний вираз: **якщо хочете добре виховати дитину, тратьте на неї у два рази менше грошей і у два рази більше часу.**

Велике значення має виховання дітей на основі християнської етики, в любові до Бога, до ближнього. Спільна молитва батьків і дітей вдома і в церкві веде до формування високо духовних особистостей.

Виховувати дітей слід всесторонньо. Сюди відноситься освіта, релігійне виховання, спорт, українські молодечі організації Пласт і СУМ, які загартовують і тіло, і дух.

Добрим прикладом для нашої молоді є ті молоді люди в Україні, які добровільно створюють батальйони Національної гвардії і ті, що служать у війську, демонструючи зразки мужності, героїзму, високу силу духу в боротьбі за свою державу. Криваві події в Україні народжують сучасних героїв. Це те покоління, яке народилося і виросло в Незалежній Україні.

На таких яскравих прикладах виховуймо наших дітей і внуків, так, як попередні покоління українців виховувались на прикладах героїв, що віддали своє життя за волю і незалежність української держави в різні періоди боротьби з Україною.

Лідія Служ,
головний редактор.

ВІСТКАМИ ТА ДУМКАМИ...

Маріянна Заяць, голова

Як я вже писала раніше, щороку Міжнародний День Миру спостерігається по всьому світу 21-го вересня. Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй проголосила його як день, присвячений зміцненню ідеалів миру і зобов'язання підтримки Деклярації ООН про право народів на мир. В час, коли я пишу цю колонку, народ України знаходиться під повним порушенням цього «універсального» права, а навіпаки, зазнає найгірші насильства від часу проголошення припинення бою (5-го вересня) між терористами, підтриманими Москвою та українським військом. Навіть міжнародні спостерігачі із Організації безпеки і співробітництва Європи, котрі мають нагляд над здійсненням угоди про припинення битви, знайшлися серед терористичного обстрілу минулого тижня. Сучасність надзвичайно тривожна, майбутнє – невідоме. Андерс Фог Расмуссен, Генеральний секретар НАТО нещодавно заявив, що "без забезпечення не може бути і процвітання, добробуту." Це просте твердження говорить правду. Громадяни цілої України не можуть глянути в майбутнє, не кажучи навіть про оптимістичне майбутнє, поки ця руйнівна війна не закінчиться.

Наша організація продовжує підтримку України своєю участю у демонстраціях і злетах тут, в Сполучених Штатах Америки. (7 вересня перед Російським Постійним Представництвом при Організації Об'єднаних На-

цій в Нью-Йорку, 18 вересня перед Білим Домом на підтримку візиту президента Порошенка у Вашингтоні, округ Колумбія); ми продовжуємо поширювання інформації і шлемо листи керівникам США, які представляють особливий інтерес – на захист лейтенанта Надії Савченко, яка була перевезена до інституту Сербського в Москві, щоб пройти "судово-психіатричний перегляд". Вона була включена в списку ув'язнених, які повинні бути замінені відповідно до угоди, укладеної у Мінську між Києвом та Росією. На сьогоднішній день це не відбулося. Ми продовжуємо стежити за розвитком подій. Я мала нагоду 10-го вересня обговорити цю ситуацію з Гелен Вікснінс, господарем "In Our Voices" (Нашими Голосами), котра провела інтерв'ю зі мною, а також з Вірою Андрушків, віце-президентом Фундації «Україна – США» та із кіно продюсером Ольгою Онишко. Ця радіостанція, WPFW, знаходиться в околиці Вашингтону, округ Колумбія. В цьому інтерв'ю були порушені інші теми відносно програм, які наша організація підтримує та сучасні турботи жінок України. Архів інтерв'ю можна знайти на <http://www.wpfwf.com/radio/programming/archived-shows>. Ми дякуємо пані Вікснінс за надану нам можливість передати трагічну ситуацію в Україні слухачам Вашингтону.

Одночасно наша Суспільна Опіка продовжує надавати допомогу пораненим та їхнім родинам в Україні через голову Союзу Українок (України) Ореславу Хомик та через інших провідних членів цієї організації (у Полтаві та в Коломиї).

З великою приємністю і задоволенням заступниця голови СУА для справ культури Софійка Геврик і я брали участь в Дні Союзянки Округу Філядельфії в неділю, 14 вересня. Ця подія об'єднує членів Округу і дає можливість

відсвяткувати досягнення відділів округу у товариській атмосфері. Мені було спеціально приємно вручити Лідії Бук із 67-го Відділу СУА посвідчення звання Почесної членки СУА. Цю найвищу нагороду нашої організації було надано їй під час XXX Конвенції СУА.

Членки 10-го Відділу СУА під час дня Союзянки Округу Філядельфія.

Головна Управа СУА готується до річного засідання Головної Управи, яке відбудеться 19-21 вересня на Союзівці у Кергонксон, НЙ. Мета цієї зустрічі – сформулювати місію і бачення членів Головної Управи на біжучу каденцію. Ми знаходимось на порозі 90-річчя нашої організації. В цей час діяльність Союз Українок Америки насичена багатьма справами, і співпраця її проводу зміцнить рішучість кожної з нас, щоб рішуче йти вперед під час цього бурхливого часу в історії України.

Голова СУА Маріянна Заяць вручає посвідчення Почесної членки СУА Лідії Бук, членці 67-го Відділу СУА.

Вельмишановна і Дорога Пані Голово!

Шлю Вам мій сердечний привіт і поздоровлення із сонячної Флориди та щирі побажання і GRATULYACIЇ із обранням Вас повторно Головою СУА.

Ви надзвичайно добре, сумлінно і з любов'ю виконували прийнятий Вами обов'язок, за що складаю Вам заслужене признання і подяку та бажаю сил і насаги продовжувати Вашу нелегку працю на посту Голови СУА для добра нашої організації та українського народу, бо ми, союзнянки, дуже вболіваємо за його долю і майбутнє України.

Окремо gratulyю за успішно проведену XXX Конвенцію СУА, присвячену 200-ій річниці від дня народження Тараса Шевченка та 20-літтю щомісячного видання журналу СУА «Наше Життя».

Я уважно прочитала дуже добре зредаговану Конвенційну Книжку (gratulyю Видавничій комісії), в якій поміщені вичерпні звіти: Ваш, Пані Голово, членів Головної Управи, Округ і Відділів, які вказують на многогранну благодійну віддану працю союзнянок для піднесення авторитету української жінки у світі та добра українського народу.

Привіти високих достойних осіб свідчать про повагу до нашої організації, вони високо оцінюють діяльність СУА, яка є прикладом великого патріотизму, глибокої духовності та нерозривної єдності з рідною Україною.

Висловлюю велику подяку редакторам високоякісного журналу СУА «Наше Життя» Лідії Слиж і Олесі Валло за так глибоко і докладно зредаговані конвенційні числа (6, 7-8 2014 р.), в яких згадали про розвиток українського жіночого руху – 130-ліття (1884 р.), Перший (1934 р.) і Другий (1994 р.) Світові Конгреси Союзу Українок та до глибини душі зворушливі неповторні спомини про «День Української Селянки» під час Першого Жіночого Конгресу в 1934 році у Станіславові.

Повертаючись в минуле – краще усвідомлюємо сучасне.

Детально поданий перебіг Конвенції («щоденник») та зворушливі і цікаві спомини делегаток Конвенції «Роздуми і відгуки делегаток» дали можливість союзнянкам, які не мали змоги брати участь у Конвенції, відчутти велич і важливість XXX Конвенції СУА.

Радію, що СУА збагатився на чотири нові відділи та на збільшення членства, головню молодих жінок – вихідців з України. Це наповняє мене радістю, що СУА росте, розвивається і вступає в новий змодернізований етап праці та буде пробивати свіжі шляхи в майбутнє.

Щастя нам, Боже!

Слава Україні! Героям Слава!

Слава Українському Жіноцтву!

Ще раз здоровлю Вас,

Іванна Мартинець, Почесна членка СУА.

НАГОРОДИ ХХХ КОНВЕНЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Лідія Білоус Почесна членка СУА

У 1965 році моя мама, Стефанія Бабій, яка ще в Україні була співзасновницею відділу Союзу Українок в Городенці, пізніше в Америці – співзасновницею 73-го Відділу СУА в Бріджпорт, Коннектикут, записала мене до СУА. В 1970 році через працю чоловіка ми переїхали до штату Вірджинія біля Вашингтону ДК, столиці Америки, де я вступила до 78-го Відділу. Там активно включилася у працю, вела світличку, виступала на міжнародних фестивалях, демонструючи писання писанок. В Пласті провадила новацьким ройом. В секстеті “Намісто” супроводжувала на синтезаторі. Брала участь в танцювальній групі при капелі Бандуристів під проводом д-ра Ігоря Масника.

В 1985 році родина переїхала до Нью Кйнен, КТ недалеко від Нью Йорку, де вступила до новоствореного 113-го Відділу. Тут брала дуже активну участь у проводі відділу. Цей відділ звертав особливу увагу на зібрання фондів для Українського Музею. Як імпрезова референтка разом із Зіркою Галло зорганізувала вечір “Касіно”, з якого 25 тисяч дол. доходу було призначено на музей. Вже як голова відділу, ще раз успішно повторили цю імпрезу. Була вибрана делегаткою на ХХІІ Конвенцію СУА в Дітройті в 1990 році. Там мене вибрано як хорунжу і до президії англомовною секретаркою. На тій Конвенції мене обрано до Екзекутиви СУА як вільну членку. Одним з обов’яз-

ків вільної членки було займатися вільним членством. Цю працю я виконувала 6 років. В той час не існувало окремої референтури вільного членства.

Під наставництвом Ірини Куровицької була представником до Організації Об’єднаних Націй. Це був захоплюючий час для України і українців у всьому світі. Залізна завіса впала. Україна проголосила незалежність. Але поряд з довгоочікуваною незалежністю виникли різні критичні і важливі проблеми – торгівля людьми, особливо жінками і дітьми. При ООН ми звертали світові увагу на такі кримінальні справи. Союзанки були завжди готові допомогти в будь-якій можливій формі.

Як учителька, я завжди цікавилася освітою. Я вважаю, що так, як тіло потребує їжі, щоб рости, душа потребує молитву для духовного зростання, а розум потребує книги, щоб розумово розвиватися. Таня Витвицька, керівник програми “Книги в Україну” при Фонді Сейбер познайомила мене з працею цього проекту. Так через особисте знайомство я заківилася працею Фонду Сейбер. З 1986 року Фонд Сейбер допоміг задовольнити потребу сучасних освітніх посібників високої якості у країнах, що розвивалися і країнах з перехідною економікою в усьому світі. Фонд Сейбер створив у Львові першу неприбуткову організацію в Україні – “Сейбер-Світло”. Ця неприбуткова організація потребувала неприбуткового партнера в Америці. Я запропонувала на засіданні Екзекутиви, щоб СУА став партнером. Пропозиція була прийнята, і я стала керівником Фонду “Книжки в Україну” при СУА. Через наш фонд було вислано в Україну 120 тон наукових книжок в англійській і українській мовах. Разом з моєю мамою я створила групу людей з Бріджпорту, КТ, які допомагали мені відсортовувати книги за категоріями, реєструвати в книзі, штампувати “Не для продажу, дар Сейбер-Світло”, пакувати книги в пачках, записувати кожен пачку, завантажувати пачки на піддонах для відправки в Україну. Я була свідком першого завантаження на пристані в Нью Йорку, а потім отримала посилку в Україні разом з Олею Ісаєвич, директором Сейбер-Світло у Львові. Це я робила протягом трьох каденцій. На Фонд збрала понад 8,000 дол. Сьогодні завдяки нашій програмі працює англомовний редактор “Нашого Життя” Олеся Валло.

В 1996 році на ХХІV Конвенції СУА я

була обрана англомовною секретаркою, а по резигнації україномовною, рівнож виконувала ті обов'язки. Належала до управи Українського Музею, спочатку як приватна особа, а відтак, як представник Екзекутиви СУА. Була членом будівельного комітету музею аж до виїзду на постійно до Флориди. Через моє зацікавлення освітою разом з чоловіком Орестом ми створили неприбутковий Родинний Фонд Ореста і Лідії Білоус з метою сприяння українознавства у вищих навчальних та культурних установах і підтримувати зусилля українських громадських організацій з тими ж цілями. Ми створили ендаумент Фонд на Українські Студії при Колумбійському Університеті в Нью Йорку (Оксана Кісь користувалася тим фондом). Також ми фінансово допомагаємо Києво-Могилянській Академії, Острозькій Академії, Українським Студіям при Гарвардському Університеті і Українському Католицькому Університеті у Львові. Ми фінансували передрук книги Оксани Кісь "Жінка в традиційній українській культурі другої половини XIX – початку XX ст." і сприяли публікації "100 церков нагірних – Церкви Василя Нагірного", а також фінансування кіно про Голодомор. Ми постійно вже понад 15 років фінансово підтримуємо Український Музей в Нью Йорку. В березні 2014 р. я zorganizувала гурток любителів музею у Південно-Західній Флориді.

Переїхавши до Флориди, вступила до 56-го Відділу СУА, де від самого початку брала активну і провідну участь у всіх заходах відділу.

В 2002 році була обрана на пост адміністраційної референтки в комітеті XXVI Конвенції СУА. Поза обов'язками адміністраційними займалася в бенкетовому комітеті, програмовому комітеті, у підготовленні і друкуванні всіх програмок на Конвенцію. Разом з Мироном Радзиковичем підготувала лого на нашу конвенцію. Тісно співпрацювала з головою бенкету Славою Малюк у прибранні залі, виборі меню та купівлі подарунку для голови СУА Ірини Куровицької. У 2004 році разом з Неллею Лехман були представниками Укра-

їни-СУА на Міжнародній Конвенції Генеральної Федерації Жіночих Організацій. В 2005 році була обрана делегаткою на XXVII Конвенцію СУА. В 2008 році була делегаткою на XXVIII Конвенції СУА і була обрана головою Конвенції. На прохання голови І. Куровицької розробила зразок (з допомогою Гані Кріль) нової грамоти для Почесних членок СУА.

У 56-му Відділі замайла різні пости в управі відділу: другої заступниці й першої заступниці голови. В той час підготувала брошуру про 56-ий відділ і СУА, щоб роздавати під час різних заходів американців, в яких відділ брав участь.

Протягом п'яти років виконувала обов'язки організаційної референтки, де підготувала новий детальний бланк для нових членів, що вступають до відділу. Також розробила новий адресар для відділу з описом історії відділу та історії СУА.

В 2011 році була обрана головою XXIX Конвенції СУА і на ті же Конвенції була знову обрана до Екзекутиви СУА заступницею голови СУА у справах зв'язків. За трьохрічну канденцію на цьому посту представляла СУА на різних заходах в Україні, Америці і Канаді та брала активну участь в Комітеті Голодомору. За час кризи в Україні, яка почалася в кінці 2013 року і до тепер активно писала листи, петиції, статті, виступала на форумах та займалася збиранням фондів і т.д. – постійно сумлінно і з великою відданістю до моєї Батьківщини і моєї організації виконувала свої обов'язки.

У 2012 році на X Конгресі СФУЖО я провадила панельну дискусію, а також була обрана до Резолюційної комісії та вибрана 3-ою заступницею голови СФУЖО.

Закінчивши свою канденцію заступниці голови СУА у справах зв'язків в 2014 році я хотіла відступити місце, щоб дати нагоду молодшим членкам увійти до проводу і дати їм можливість керувати організацією. Але сталося так, що новообрана референтка суспільної опіки СУА зрезигнувала, і я взялася виконувати цю важливу ділянку праці в Головній Управі СУА.

«Між Сходом і Заходом нема поділу. Є поділ між тими, хто любить Україну і між тими, хто її не любить.»

Любомир Гузар.

«Дай Боже нам любити Україну понад усе сьогодні – маючи,
Щоб не довелося потім гірко любити – втративши.»

В'ячеслав Чорновіл.

«Моєш вибрати друзів і дружину, вибрати не можна тільки Батьківщину.»

Василь Симоненко.

«Патріотизм – це найперша ознака цивілізованої людини, якість,
яка відрізняє людину від раба.»

Павло Тичина.

ДОРОГОЮ ЛЮБОВІ ТА ОБОВ'ЯЗКУ

Учасники III Конгресу Союзу українок.

Коли настає час великого ювілею, тоді переосмислюється його діяльність. На початку вересня 2014 року на велике свято покликали нас Мілена Рудницька і Алена Пашко, що в різний час, але в тому самому місті промовляли про обов'язок українки перед рідним народом. Дух цих великих Жінок сьогодні кличе до праці. І ми прийшли, щоб серцем відчувати ту дорогу наших попередниць, яким час спілв вінок слави з колючок та зеленого барвінку.

До збору покликала нас тривога за долю рідного краю, бо орда Москви посягнула на волю України.

Тому 6-7 вересня цього року відбулися дводенні урочистості з нагоди 80-річчя Першого Українського Жіночого Конгресу, який проходив у Станіславові в 1934 році.

У липні 1994 року в Івано-Франківську був організований Другий Світовий Конгрес

Союзу Українок.

Тепер Івано-Франківськ втретє приймає делегаток та гостей Світового Конгресу Союзу Українок.

Згідно із програмою Конгресу, проводилися презентації виставок архівних матеріалів I і II Конгресів, сторінок історії Союзу Українок України та Івано-Франківської обласної організації СУ. Були представлені колекції автентичних вишиванок, історія розвитку жіночого руху Івано-Франківщини у світлинах. До 200-ліття Тараса Шевченка милувала око колекція картин різної техніки виконання за мотивами творів Кобзаря. Нові видання, авторами яких є союзнянки, або книги про союзнок були також гідно представлені. Учасники урочистостей мали можливість придбати диски з фільмом (із приватного архіву Почесної голови Івано-Франківської обласної організації СУ Любові Сорохтей) про перебіг II Конгресу 1994 року. З ініціативи Косівської організації СУ був проведений аукціон «Вищий оберіг українському воїну». Зібрані кошти адресно скеровані на потреби АТО.

Після презентації виставок відбулась Академія «80 років Першого Українського Жіночого Конгресу», ведучою якої була Марійка Солоджук. На успішну працю учасниць благословили священники різних конфесій українських церков. Учасники насамперед віддали шану тим, хто загинув від рук

Село Погоня. Проща за Україну.

терористів і окупантів на Майдані Гідності та в зоні військових дій на Сході України. У виконанні хору союзниць «Берегиня» прозвучали Гімн України та Гімн Союзу українок.

Конгрес вітали представники влади, високі гості з-за кордону.

Голова СФУЖО Орися Сушко привітала урочисте зібрання та виголосила промову про роль жінки у світі та в Україні зокрема. Вона наголосила, що маємо особливо пам'ятати про тих жінок, що віддавали свої життя за кращу долю України. «Жінка – це сила. Адже, вона і вихователька дітей, і берегиня сім'ї, а разом з тим і всієї України», – запевнила Орися Сушко. Від голови СУА Маріяни Заяць із привітальним словом виступила Оксана Фаріон – Почесна членка СУА. Із Франції привітала Соня Френкель – голова товариства зв'язків Франція-Україна.

Головою Союзу українок України виголошена програмна доповідь.

По завершенню Академії стараннями голови СУ м. Тисмениця та міського голови була приємна зустріч за обідом, екскурсія містом, відвідання музею та проща до Свято-Успенського Василіанського монастиря у с. Погоня Тисменицького району у наміренні

збереження цілісності України та відновлення миру у державі.

Щирими словами у телеграмах вітали Конгрес Оксана Соколик-Бризгун – Почесна голова СФУЖО, Зоряна Кікцьо – голова Союзу українок Скандинавії, Лілія Григорович – Почесна голова Союзу українок України, Петро Франко – голова Всеукраїнського товариства політичних в'язнів та репресованих.

7 вересня, згідно з програмою Конгресу, у м. Болехові день розпочався із покладання квітів на могилу Наталії Кобринської. Після відкриття пам'ятника Михайлові Гаврилку – митцеві-воїну, творцеві шевченкіани, до спорудження якого приклала великих зусиль голова Болехівського СУ Лариса Дармохвал, учасниці Конгресу біля пам'ятника Наталії Кобринській ухвалили резолюцію-звернення до української влади та світової спільноти.

Головні пункти резолюції:

1. «Життя людини – найбільша цінність» (про зупинення війни на Сході України).
2. Про звільнення Росією полонених, перш за все Надії Савченко.
3. Про негайну ратифікацію угоди з ЄС.
4. Про відзначення 100-ліття Союзу українок України на державному рівні.

Прес-служба СУУ.

УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО

Юля Рибарчук із татом та мамою.
Фото автора.

Присягають лише раз

Ще кілька місяців тому вони були учнями шкіл та ліцеїв, а сьогодні, склавши вступний іспит та пройшовши курс молодого бійця, одягли військові однострої. Три сотні першокурсників Національної академії Національної гвардії минулої неділі склали присягу на вірність народу України. До речі, під час урочистостей журналісти нарахували серед курсантів 21 представницю прекрасної статі.

ОСТАННІМ часом в українському війську з'являється все більше жіночих облич. Скажімо, в Харківському університеті Повітряних сил на льотчиць, вертолітниць, зв'язківців, інженерів вирішило навчатися більше тридцяти дівчат — рекордна кількість, як і першокурсниць в академії Національної гвардії.

Одна з них — жителька міста Чуднів на Житомирщині Юлія Рибарчук.

— Ми, звісно, хвилювалися, коли дочка сказала, що хоче стати військовою, вступити до Національної академії Національної гвардії, адже таке довкола діється... Але вибір доньки підтримали, — розповідає мама курсантки Галина Петрівна. — Вона щира патріотка, активістка, їздила на Майдан. Тепер її мрія захищати Вітчизну здійснилася — навчатиметься на офіцера-зв'язківця.

Перед складанням присяги новобранці пройшли курс молодого бійця. Послаблень для дівчат не було. Всі рили траншеї та окопи, стріляли з автоматів, проходили «обкатку» бронетранспортером. Це коли ти сидиш в окопі, а над тобою, проїжджаючи, гарчить багатотонна машина. Уявляєте, ніхто не крикнув: «Ой мамусю!» Всі здавали однакові нормативи. Серед найскладніших — марш, тобто біг по горбистій місцевості у протигазі, з саперною лопаткою, автоматом та іншим військовим приладдям у речовому мішку — кілограмів 20 додаткової ваги.

Я тепер розумію, чому представники французької жандармерії, з якими академія підтримує відносини, дивуються витривалості наших військових, особливо дівчат. Нічого дивного тут немає, адже відомо, що в античні часи в українських степах мешкали амазонки — жінки-воїни, якими захоплювалися стародавні греки й увесь тодішній світ. Тепер-от в Україні під військові стяги стають нові захисниці своєї землі.

Леонід Логвиненко. «Житомирські новини».

Ольга Гасин

Зеновія Ханас, заступник директора
з наукової роботи Стрийського
краєзнавчого музею «Верховина».

«Нічого мені не жаль — Тібе мені лиш жаль»

До когорти жінок-героїнь, яскравих особистостей, належить уродженка Стрийщини Ольга Гасин, дружина генерала, шефа Генерального Штабу УПА Олексі Гасина, активістка жіночого руху, член ОУН. Вона зложила величну жертву посвяти свого особистого життя і родини, щоб полегшити тягар обов'язків підпільника, покладений на плечі її чоловіка. Ольга, як і сотні інших, добре розуміла, що справа, якою займається, дуже серйозна. Участь у підпіллі супроводжувалася суцільною небезпекою: особисте життя відходило на другий план, бо на першому завжди стояла праця для України.

Складним і мученицьким був її життєвий шлях. Ольга народилася 19 вересня 1913 року у с. Конюхові на Стрийщині у родині сільських господарів Юрія Пеленички та Анни Барабаш. У багатодітній сім'ї (шестеро сестер і три брати) вона була наймолодша.

Розумна і кмітлива, у 1925 році склала іспити до жіночої гімназії у Стрию. Кожного ранку впродовж восьми років поїздом добиралася до Стрия на навчання. Часом не мала що з'їсти. Та, незважаючи на труднощі, Ольга Пеленичка вчилася добре. У роки навчання вона ближче заприятелювала з Олексієм Гасином, з яким жила по-сусідству у Конюхові. Олексі також навчався у державній клясиційній гімназії. Він давав Ользі читати книжки, молоді люди мали багато цікавих тем для спілкування. У ті роки їх вдвох часто можна було зустріти в читальні «Просвіти», на святах і фестинах, сокольських здвигах.

Ольга, як і Олексі, належала до підпілля ОУН. Симпатизуючи Олексі, вона щиро переживала всі його ув'язнення часів польської окупації, чекала з польських тюрем, важко переносячи розлуку. Звичайно, дівчина також була на приміті у польської поліції. Не раз за нею слідкували. То ж часто доводилось зустрічатися з Олексієм таємно.

8 листопада 1936 року Ольга та Олексі взяли шлюб. Палкі почуття, давня дружба, спільна праця в українському підпіллі міцно пов'язали їх. Після одруження розпочався новий відтинок життя, сповнений пожегів, терпіння та переслідувань. Ольга повністю

присвятила себе справі чоловіка та боротьбі за самостійну Україну.

Але не довго тішилася родинним щастям молода сім'я. У 1937 році за завданням Є. Коновальця Олексі виїздить до Німеччини, де студіює військову справу. Згодом переїздить до Австрії. Дружина залишилася самотньою в Галичині. Тому весь свій час та енергію вона присвячує громадській праці.

Відомо, що Ольга працювала для громади ще з юнацьких років. У 1934 році вона вступила у Львові на курси ведення домашнього господарства, які організовувались товариством «Сільський господар». Тут навчалася півроку. Згодом була призначена інструктором жіночих господарчих курсів. На цій посаді працювала до 1936 року.

Паралельно з навчанням працювала в різних громадських організаціях та українських установах. Від 1930 до 1936 року була бібліотекарем та керівником драматичного гуртка у Конюхівській читальні «Просвіти». Ольга брала активну участь у всіх патріотичних заходах, співала в хорі. Займалась з сільською молоддю, дітьми. Маленьких вчила у садочках патріотичних віршиків. За це Ольга дуже поважали у рідному селі. З 1936 по 1939 роки працювала машиністкою у канцелярії «Просвіти» у Стрию.

Окремо слід сказати про її роботу у Стрийській філії «Союзу українок». Ініціативна та запальна, у 1935 році вступила до Стрийської філії і зразу ж активно взялася до громадської праці. Була задіяна у підготовці та

проведенні районного Свята Селянки, яке відбулося у 1935 році. Вона майже щодня виїздила на села, контролювала хід підготовки осередків. Часто доводилось молодій жінці йти від села до села пішки.

У 1936 році Ольга проводила куховарські курси в Лисятичах. Вона також організувала в Стрию окремих вишкільний курс для провідниць самоосвітніх гуртків. У 1937 році Ольга Гасин налагоджує роботу у самоосвітньому ремісничому гуртку, що діяв у Стрийській філії «Союзу українок».

Свої поїздки по селах, участь у роботі гуртків Ольга завжди використовувала для національно-патріотичного виховання молоді. На засіданнях цих гуртків виголошувала реферати та прищеплювала молоді розуміння потреби та обов'язку служіння та жертви для національного визволення. У своїх політичних поглядах твердо стояла на позиціях ОУН і відкрито декларувала ці ідеї перед членами «Союзу українок». Ольга стала лідером молодіжного крила організації, представники якого вважали, що найсуттєвішою є боротьба за національні права. Її пристрасний виступ на загальному з'їзді «Союзу українок» 9 жовтня 1937 року вразив присутніх. Ольга Гасин наголошувала, що жіночий рух Галичини повинен мати на меті виключно інтереси нації.

У другій половині вересня 1939 року, коли частини Радянської армії вступили на Західну Україну, Ольга таємно покинула батьківський дім у Конюхові. З Галичини за допомогою ОУН вона переїхала на територію Польщі, до Кракова, де зустрілася з Олексою. Дружжя перебралося до Австрії. Їх первісток народився 25 березня 1940 року в Зальцбурзі біля Відня. Дитину назвали Олегом. Згодом родина знову переїхала до Кракова, де у церкві святої Варвари охрестили сина.

У Кракові проживали до січня 1941 року. Німці активізували воєнні дії, жителям загрожували бомбардування, тому залишатися у цьому місті було небезпечно. Ольга з сином переїхала до курортного українського містечка Криниця. Олекса далі займався підпільною працею, дружину і сина приїздив провідувати.

Після відступу російських окупантів з Західної України родина Гасинів знову повертається до Конюхова в порожній батьківський

дім (уся родина була вивезена на Сибір), займаються господаркою.

У час проголошення віднови самостійності України Олекса Гасин та Роман Шухевич були покликані на пост віськових референтів. Тим самим вони, прихильники Бандери, виступили проти гітлерівської Німеччини. У Гасина з'явилося багато ворогів, навіть зі сторони мельниківців. Тому його родина пережила нові жертви, терпіння та переслідування.

Перший наскок гестапо на родинний дім Гасинів у Конюхові влітку 1942 року закінчився невдало. Олекса з дружиною та сином зуміли втекти. Але в хаті залишилася новонароджена дочка Оксана, яка й потрапила до рук гестапо. Немовля нападники привезли до сільської канцелярії солтиса. На варту коло дитини поставили німецького солдата. Свояки та друзі дізналися про трагедію Гасинів, то ж організували викрадення дитини.

Життя Ольги переповнювалося тривогою і поневіряннями по чужих кутах. Родина змушена переховуватись. Їх переслідує гестапо. Гасини змушені віддати дітей в родини до свояків та знайомих. Відвідували їх ночами, поодинці.

У вересні 1942 року Олекса все-таки був схоплений гестапівцями і ув'язнений в Дрогобицькій тюрмі. Ольга чекала чоловіка з тюрми два тижні. Вона пережила вирок до смертної кари, виголошений Олексі німецьким воєнним судом. Але Організація Українських Націоналістів за великий хабар у золотій валюті звільнила його з ув'язнення.

Родина Гасинів знову опинилася на нелегальному становищі. Ольга переховувалася в домі отця-декана Івана Луцишина в селі Осталовичі Перемишлянського повіту.

Остерігаючись другого арешту, в жовтні 1942 року Гасини виїхали в місто Тарногород на Холмщині, де Олекса влаштувався на посаду перекладача німецької мови в Кооперативній спілці, якою керував його гімназійний і пластовий товариш Володимир Дармохвал. Тут народилася третя дочка Дарина. Гасини жили за фіктивними паспортами на прізвища Теодора Вітрука та Галини Вітрук.

У жовтні 1943 року родина Гасинів змушена була покинути Тарногород.

Продовження на стор. 23.

«Ольга повністю присвятила себе справі чоловіка та боротьбі за самостійну Україну»

ПЕТРО КАПШУЧЕНКО – ЖИТТЯ В СКУЛЬПТУРІ

На столі переді мною чорно-білий фотоальбом зі скульптурами. Ось колоритний рибалка з вусами перекинув через плече дерев'яну палицю, до обох кінців якої прив'язані дві величезні рибини. Він радіє гарному дню і вдалому вилову. А ось молодий хлопець намагається стримати гарячого коня. Відчувається напруження парубка, нестримне бажання приборкати непокірного скакуна. А ось двоє дітей притулилися одне до одного. Однак чомусь в їхніх позах нема ані дитячої рухливості, ані радості. Плечі підняті, наче вони змерзли, біль і внутрішня туга проглядаються в кожній рисочці силуетів. Варто тільки перевести погляд на напис під фотографією й відчуття, що їх не можна було пояснити, набувають форми – “Сироти”, Петро Капшученко.

Автор робіт, Петро Капшученко, відомий також прихильником мистецтва як Педро (Пітер) Енко, скульптор з України, який значну частину свого життя прожив в Америці у місті Філадельфії. “Кожна художня творчість є лише вираженням внутрішнього світу, створеного засобами художника. Він спостерігає за навколишнім середовищем, запам'ятовує все, а з часом втілює ці спостереження зі свідомості та уяви й переносить їх на свої витвори, користуючись засобами художньої мови. Цей досвід, гармонійно взаємопов'язаний з духом художника, надає йому можливість створювати художні витвори”, – казав Петро Капшученко за життя.

Справді, скульптури – це витвори мистецтва, що сприймаються легко, бо вони тактильні. У скульптурі в одній поставі може бути сконцентроване ціле життя. Через скульптури ми можемо доторкнутися до внутрішнього світу митця, адже у свої витвори він вкладає не тільки енергію життя, але й динаміку своєї думки, свій досвід, хвилювання і прагнення, своє минуле й майбутнє. Це дуже характерно для творчості Петра Капшученка.

Народився маестро в 1915 році в Східній Україні, в місті Дніпропетровську. Після закінчення школи вступив до Дніпропетровського художнього училища на відділення скульптури, яке згодом успішно закінчив. У часи Другої світової війни він потрапив на примусові роботи до Німеччини, а згодом опинився у таборі для інтернованих, де разом з іншими митцями брав участь у численних виставках і завжди намагався ні на мить не припиняти творити.

У 1949 році П.Капшученко разом з дружиною Зоєю та донькою Людмилою перебирається до Аргентини. Там починає творити під псевдонімом Педро Енко. Продуктивність та творча енергія автора не могли залишитися непоміченими. Сотні скульптур з бронзи, кераміки, дерева стали результатом його наполегливої праці. За значний внесок митця в культуру Аргентини Вільний гуманітарний університет в Буенос-Айресі обирає його почесним членом.

У 1963 році П. Капшученко разом з родиною на запрошення і за підтримки сім'ї Андрія Мельничука (Andrew Melnychuk) переїздить до США й оселяється у Філадельфії, де вкотре завойовує визнання як скульптор. Заприятелювавши з родиною Мельничуків, Петро Капшученко віддячує їй за підтримку – дарує колекцію своїх робіт. Це були скульптури з теракоти, створені ним протягом першого року перебування в США.

Теракота в перекладі з італійської означає terra – земля, глина і cotta – обпалена, теракота виготовляється з особливих видів глини, які після випалу набувають характерної фактури (від грубозернистої до тонкої) і кольору (від чорного, чи червоно-коричневого до світло-кремового). Петро Капшученко обпалював свої роботи до темно-сірого кольору. Цікаво, що в своїх скульптурах майстер ніколи не використовував каркасів. Творив він спонтанно, спирався на свою уяву та відчуття. “Художню правду можна знайти, коли матеріал, техніка, ідея, фантазія, гра ритму і форми всі знаходяться у гармонії, у пропорційному відношенні і взаємодії один з одним”, – наголошував митець.

Перекоаний в унікальності скульптора капшученка, Андрій Мельничук намагався якомога більшу кількість людей познайомити з його творчим доробком. За його сприянням було проведено кілька виставок скульптора в Сполучених Штатах, зокрема у *Museum of Fine Arts, Springfield, Massachusetts, ma Washington County Museum of Fine Arts*.

Після смерті у 1989 році А.Мельничука подаровані йому Капшученком роботи перейшли до його дружини Софії, а згодом до доньок Phyllis Ann Doherty та Joan DeCosa. Колекція наразі нараховує 40 експонатів з теракоти різного розміру та тематики. Зберігається вона у доньки мецената, Філіс. Для більше ніж 10-ти експонатів, які “живуть” без-

**Виставка-продаж робіт Петра Капшученка
з цієї колекції у Філадельфії,
запланована на 31 жовтня 2014 р.**

посередньо у будинку, була спроектована та збудована спеціальна шафа зі скляними полицками. Решта скульптур розташовані на цокольному поверсі. Для кожної скульптури є спеціально виготовлена скринька для виставлення та перевезення.

“Колекція — це частина життя моєї родини”, — говорить Філіс. Власниця колекції зізнається, що майже кожного дня розмовляє з улюбленими скульптурами, які “мешкають” разом із нею. “Скульптури перейшли до мене після смерті матері у 2000 році, і сьогодні я відчуваю велику відповідальність за них. Тому мені б дуже хотілося, щоб після того, як я і мій чоловік не зможемо вже доглядати за ними, їхнє життя не закінчилося”, — говорить вона. За словами Філіс, вона вже запропонувала своїм дітям, аби вони обрали скульптуру, яка їм найбільше до вподоби, але вони мешкають у невеликих помешканнях у Нью Йорку, де всі роботи зберігати просто неможливо. “Я багато років насолоджувалася колекцією і тому не можу не перейматися її долею”, — зізнається вона.

В останні роки Філіс та її сестра почали замислюватися над тим, як знайти для колекції нових господарів, шанувальників українського скульптора. Одним із таких заходів має стати виставка-продаж робіт Петра Капшученка з цієї колекції у Філадельфії, запланована на 31 жовтня 2014 р. Саме в Філадельфії впродовж довгих років жив та творив митець. “Це буде виставка українського митця, адже незважаючи на те, що життя скульптора обірвалося поза межами України, його душа завжди була українською”, — вважає Філіс.

Те, що П. Капшученко постійно пам’ятав Україну, підтверджується роботами, в яких він звертався до українських мотивів. Так, серед його численних скульптур найвідомішими є пам’ятники княгині Ользі та Митрополиту Василю Липківському, численні мініатюри на козацькі теми, бюсти Тараса Шевченка та Івана Мазепи.

Сама Філіс не мала нагоди бачитися з митцем, бо в той час, коли скульптор тісно спілкувався з її батьком, вона була студенткою й жила за кордоном. Філіс зізнається, що сьогодні вона почала відчувати своє україн-

ське коріння більше, ніж раніше. Коли її батьки переїхали з Брукліна на Род Айленд і опинилися у віддаленні від українських церков (найближча була за годину подорожі від їхнього дому) та культурних осередків, її зв’язок з українською культурою почав слабнути. Хоч вона й досі пам’ятає, як бабуся водила її до української церкви в Нью Йорку. “Моїм важливим українським зв’язком була моя бабуся, — згадує вона. — Вона розповідала мені про те, як виїхала з України до Європи, а згодом до Америки, про ферму, на якій жила в Україні, вчила мене готувати українські страви. Ці спогади завжди будуть зі мною. За багатьма речами в моєму домі є ціла історія — історія моєї родини, історія країни моїх українських предків”. Філіс вважає, що познайомитись з творчістю Петра Капшученка буде цікаво і корисно не тільки українцям, але й американцям, особливо з огляду на останні трагічні події на Батьківщині майстра.

За словами Філіс, ті, хто вже стикався з творчістю Капшученка, завдяки майбутній виставці в Філадельфії зможуть познайомитися з новими гранями таланту митця, а ті, хто ще не мав можливості заізнатися з його творчістю, відкриють для себе новий невідомий світ. Бажаючі зможуть придбати експонати, що найбільше припадуть їм до серця.

Сьогодні численні скульптури Петра Капшученка перебувають в приватних колекціях, а також в американських та українських музеях, зокрема у музеї Тараса Шевченка в Каневі, музеї історії Києва, музеї Гетьманства, Національному експо-центрі України. Деякі з них були подаровані українським закладам самим майстром, який відвідав Україну в 90-ті роки.

У 2004 році в Києві видано монографію «Пластика Петра Капшученка» під редакцією Олександра Федорука.

І нехай Україна відкрила для себе Петра Капшученка з запізненням, але врешті це сталося; і завдяки цьому ще один український митець, душа якого живе в його творіннях, повернувся на Батьківщину.

Галина Рубан,
пресова референтка Округу Філадельфії.

Oksana Denesyuk

From the Ukrainian Women's League in Ukraine to the UNWLA: An Interview with Oksana Denesyuk

by Yulia Zimmerman, Branch 107

It was a great pleasure and surprise to meet a young Ukrainian woman, Oksana Denesyuk, at our annual UNWLA picnic, organized by San Jose Branch 107 and its President, Nora Mason. This year I took the initiative to advertise the event via Facebook on the MaydanSF page, which connects Ukrainians of the Bay Area. The results were beyond expectations. We had the highest attendance yet, and among the first-time attendees was Oksana, who is originally from Vinnytsya, Ukraine. While living in Ukraine years ago, Oksana was actually a recipient of a UNWLA scholarship, and talking to her revealed how vital that assistance was to her and her family. As someone with connection both to the Ukrainian Women's League in Ukraine and the UNWLA, Oksana Denesyuk is living proof of the positive influence which these two sister organizations can have on the lives of young Ukrainians.

Oksana, it was nice meeting you at our annual UNWLA picnic in San Jose. Did you find out about this event through Facebook?

Yes, and I was really surprised because I used to be a member of the Ukrainian Women's League back in Ukraine. Since I moved to the United States, however, I have been somewhat separated from Ukrainian cultural surroundings and missed having an active Ukrainian cultural life. Unfortunately, there are not many Ukrainian organizations in this area, so I was pleasantly surprised to see the UNWLA picnic advertised on Facebook. I was especially intrigued because in the past, I had been a recipient of a scholarship from the UNWLA, so I already felt a close connection to this organization. It was wonderful to discover that there were active UNWLA branches in California and to see so many people come to this picnic.

What would you say are the best ways to establish a connection to the younger generations of Ukrainian women in the US? Would you say that the Internet, and the social media in particular, can be effective in reaching this goal?

Yes, absolutely. I think that many young people of Ukrainian background are interested in getting together with other Ukrainians and are actually looking for Ukrainian cultural events. Social media are probably the best way to reach a younger audience like this.

What a coincidence that you were a recipi-

ent of a scholarship from the UNWLA! Could you talk a little about how this came about for you and what this scholarship has enabled you to accomplish?

The time when I was receiving the UNWLA scholarship was a really tough one for my family. My mother and father divorced when I was a child. My mother had two children and it was hard for her to provide a decent education for both of us, but she really wanted to do it.

I found out about the scholarship through my local Ukrainian Women's League branch in Vinnytsya. The President of our branch, Oksana Poyda, was a wonderful woman. She taught at Vinnytsya State Pedagogical University, and whenever she organized events with her branch, she would invite girls from the university to attend. We always had a great time. Through her I learned more about the UNWLA, and she gave me an application for the UNWLA scholarship.

It may not seem like a large sum of money—one hundred to two hundred dollars—but it really made a big difference for us, especially in the middle of the economic crisis in Ukraine about fifteen years ago. With the money, I was able to buy books and everything else needed to attend my classes. The money went a long way, especially back then, so receiving this scholarship was extremely helpful. To this day, I am so very grateful to my sponsor, pani Oksana Saldyt, member of UNWLA Branch 49 of Amherst, NY.

As far as you could tell, what was the reputation of Soyuz Ukrainok in Ukraine back then? It sounds like the organization was

well-thought-of—at least, in your hometown.

It was—in part, due to the excellent reputation of our branch’s president herself. As someone who taught Ukraine-related subjects at the university, she was committed to promoting Ukrainian culture and very interested in passing on Ukrainian traditions to all of us. She took us on numerous trips and excursions and was determined to get the younger generation involved in the organization.

I think that so much depends on the local leadership. For any organization to thrive and attract members, you need strong local leaders who are truly interested in what they do.

Now that you live in the United States, are you thinking of joining the UNWLA?

I will definitely join. I was actually trying to reach someone from the UNWLA when I first

came to the US. I found some contact information on the UNWLA website and was trying to find people in the area where I lived, but without much success, so I am excited to have found the San Jose branch!

In your opinion, what do you think should be the focus of this organization’s work, both in Ukraine and in the United States?

It is hard for me to say for sure, but it would be nice to see more events where people can connect with the Ukrainian culture. The UNWLA has members who represent a couple of different generations and that is wonderful because the older members can pass on traditions and history to us. There is always such a richness of experience and much opportunity for learning and growth when there are several generations involved in the same organization.

TIME TO READ: 21st Publishers’ Forum in L’viv, Ukraine

by Olesia Wallo

Ever since September of 1996, when I first worked for and attended Ukraine’s largest international book fair, “Publishers’ Forum in L’viv,” early fall for me almost carries a smell of books. This year, on September 10-14, L’viv was once again transformed into a mecca for publishers, writers, and avid readers, bringing together participants from over twenty countries for a jam-packed program of about 700 events. Among other things, these included a celebration of the bicentennial of Taras Shevchenko’s birth, a festival of short stories in honor of writer Mykhailo Kotsiubynsky, special projects “Women in a Changing World” and “The Third Age—Reading for Pleasure” (for senior citizens), a translation festival, numerous poetry readings, book signings, and talks by Ukrainian and foreign authors.

One of the forum’s long-standing slogans—“It’s time to read!”—was again prominently featured on many of its advertising materials. This year, however, unlike in all the years past, this slogan may strike one as not entirely appropriate: after all, in light of what is going on in Donbas, fighting—not reading—seems to many as the only suitable occupation right now. Yet there is a number of ways in which even the current situation of war in Ukraine remains a “time to read”; moreover, as the forum showed, sometimes reading and purchasing (or not purchasing) books can be a form of fighting itself.

Perhaps the most prominent, if controversial, example of the latter was this year’s decision by some of the public to boycott books from Russia. Such a choice, however, did not mean that ALL Russian books or writers were given the same treatment. One notable exception among several—popular Russian writer and outspoken critic of Russia’s recent actions in Ukraine, Lyudmila Ulitskaya—received a warm welcome and unprecedented attention (as did her books). Some authors and booksellers made the current moment a “time to read” by deciding to donate a portion of the proceeds from their sales to the Ukrainian war victims and their families. One such author, Kyiv prose writer Mykola Khomych, donated all of the sales on his most recent book to a young family who had lost their father and husband in the anti-terrorist operation in Donbas. Yet another bookseller held a Ukrainian book fundraiser to stock a Ukrainian-language library in one of Eastern Ukrainian cities.

Thus, in more than one way the Publishers’ Forum in L’viv proved that September of 2014 was a suitable time for reading. Yet let us hope that the next year’s forum will take place in more peaceful times!

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

As I have written previously, each year the International Day of Peace is observed around the world on September 21st. The United Nations General Assembly has declared this a day devoted to strengthening the ideals of peace and the commitment to the UN Declaration on the Right of Peoples to Peace. As I write this column, the people of Ukraine are facing not only a complete violation of this “universal” right but also the worst reported violence since a cease-fire between Russian-backed rebels and Ukrainian troops took effect on September 5th. Even international monitors from the Organization for Security and Co-operation in Europe, who are overseeing the implementation of the cease-fire, found themselves in the midst of terrorist shelling this past weekend. The present is extremely disturbing, the future—unknown. Anders Fogh Rasmussen, Secretary General of NATO, recently stated that “without security, there can be no prosperity.” This simple statement tells it all. The citizens in Ukraine, nationwide, cannot look into the future, let alone with any optimism, until this devastating war comes to an end.

Our organization continues to support Ukraine through its participation in demonstrations and rallies here in the United States. (Most recently, rallies took place on September 7th in front of the Russian Permanent Mission to the United Nations in New York City and on September 18th in front of the White House in support of President Poroshenko’s visit to Washington, D.C.) We also continue to disseminate information and write letters to government officials: of special interest was our recent letter in support of Lt. Nadiya Savchenko, who has been transferred to the Serbsky Institute in Moscow to undergo “forensic psychiatric evaluation” and has been put on

the list of detainees who are to be swapped in accordance with the Minsk agreement made between Kyiv and Russia. To date, this has not transpired, but we continue to follow the developments. I was able to discuss this situation with Helen Viksnins, host of WPFW “In Our Voices” program, who interviewed me, Vera Andrushkiw, Vice President of U.S.-Ukraine Foundation, and film producer Olha Onyshko, on September 10th. This station is found in the Washington, D.C. area. Other topics touched upon in the interview were the type of work our organization supports and the current concerns of women of Ukraine. The archive of this interview can be found at: <http://www.wpfwf.com/radio/programming/archived-shows>. We thank Ms. Viksnins for giving us the opportunity to bring Ukraine’s plight to the Washington, D.C. listeners.

Simultaneously, our social welfare committee continues to aid wounded individuals and their families in Ukraine—through the President of *Soyuz Ukrainok* of Ukraine, Oreslava Khomyk, and other leading members of this organization in Poltava and in Kolomyia.

It was my and Vice President Sofia Hewryk’s pleasure to attend the Philadelphia Regional Council’s annual *Den’ Soyuzianky* on Sunday, September 14th. This event brings together the members of the Regional Council to celebrate their branches’ accomplishments in an atmosphere of camaraderie. I had the distinct pleasure of presenting Lidia Buk, of Branch 67, with a certificate confirming her induction to Honorary Membership of the UNWLA. This honor, the highest honor of our organization, was bestowed on her during the UNWLA’s XXX Convention.

The National Board of the UNWLA is preparing for an early annual meeting to be held on September 19-21 at *Soyuzivka* in Kerhonkson, NY. The goal of this gathering will be to formulate a mission and vision for the next term while on the doorstep of our organization’s 90th anniversary. Our organization is very engaged at every level at this time, and a coming together of its leaders will strengthen everyone’s resolve as we move forward during this tumultuous chapter in Ukraine’s history.

ATTENTION AUTHORS

Please send your submissions to *Our Life* at the email address indicated on the inside cover of every issue:

unwlaourlife@gmail.com

WFUWO PRESIDENT, IRENE ORYSIA SUSHKO, NAMED ONE OF CANADA'S TOP 25 WOMEN OF INFLUENCE

Women of Influence, Inc., a leading organization dedicated to the advancement of women, has named Irene Orysia Sushko, C.M., President of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO), to its list of the Top 25 Women of Influence. This annual list acknowledges the most influential female executives who have reached the pinnacles of success and made significant impact in their respective fields and Canadian society over the past year.

Ms. Sushko was overwhelmed with this esteemed honor. "To stand alongside such powerhouse women as one of Canada's Top 25 Women of Influence for 2014 is a truly humbling privilege," stated Ms. Sushko. She continued, "May Canadian women continue to blaze trails in every field of business, government and community, in this nation and across the globe, and may we continue to celebrate these achievements with recognitions such as the Top 25 Women of Influence. Celebrating, supporting, and encouraging one another in our varied endeavors is critical to broadening the scope of opportunities available to all Canadian women."

Ms. Sushko was one of five other honorees from the non-governmental organization category. Other recipients are influential women from government, education, business, health, and professional sectors in Canada. Among other honorees are Kathleen Wynne, Ontario's 25th Premier and the first woman to serve in this role, and native Ukrainian Dr. Olga Kovalchuk, Professor and Board of Governors' Research Chair, CIHR Chair in Work and Health University of Lethbridge.

Carolyn Lawrence, President and CEO of Women of Influence, stated that this year's women on the list are exceptional in their influence on and in Canada: "Although this year's women have varied backgrounds, professions, personalities and skills, they all share the same passion, ambition and drive to make meaningful and transformational contributions to the Canadian economy, their communities, their workplaces, and to the next generation."

Among other determinants, recipients are chosen according to the number of degrees held, number of current board directorships held, number of current and past awards received, value of contribution to the organization served this year, number of employees managed, number of deals led and/or closed, number of lectures, publications or speeches delivered, and number of social media connections and followers. All award winners will appear with profiles in the winter issue of *Women of Influence Magazine*.

For more information on Women of Influence, Inc., or a full list of this year's Top 25 Women of Influence with biographical data, visit: www.womenofinfluence.ca.

ALL ABOUT INFLUENCE

"The key to successful leadership today is influence, not authority." -**Ken Blanchard**

"Never underestimate the power of dreams and the influence of the human spirit. We are all the same in this notion: The potential for greatness lives within each of us." -**Wilma Rudolph**

"It takes tremendous discipline to control the influence, the power you have over other people's lives." -**Clint Eastwood**

"Leadership is not about a title or a designation. It's about impact, influence and inspiration. Impact involves getting results, influence is about spreading the passion you have for your work, and you have to inspire teammates and customers."

-**Robin S. Sharma**

"Every human being has a work to carry on within, duties to perform abroad, influence to exert, which are peculiarly his, and which no conscience but his own can teach." -**William Ellery Channing**

"Few will have the greatness to bend history itself, but each of us can work to change a small portion of events. It is from numberless diverse acts of courage and belief that human history is shaped. Each time a man stands up for an ideal, or acts to improve the lot of others, or strikes out against injustice, he sends forth a tiny ripple of hope, and crossing each other from a million different centers of energy and daring those ripples build a current which can sweep down the mightiest walls of oppression and resistance." -**Robert F. Kennedy**

"A life isn't significant except for its impact on other lives." -**Jackie Robinson**

Timely Again: Nataliya Kobrynska's War Stories

Nataliya
Kobrynska

Nataliya Kobrynska (1855-1920) is most often remembered as one of the founders of the Ukrainian women's movement and a writer of prose on feminist topics. As a result, discussions of her works tend to focus on how her writing embodies her political and social ideals concerning women's rights. Yet Kobrynska's literary legacy is much more varied and multi-faceted than that: take, for instance, her little-known cycle of realist war stories written in the early years of World War I.

Living in Halychyna, Kobrynska not only became witness to the atrocities of war since its very beginning, but also experienced some of them firsthand. In 1915, just like the Ukrainian writer Vasyl' Stefanyk, Kobrynska was accused of espionage for Russia and arrested. She was able to avoid the Austrian concentration camps only thanks to Andriy Chaikovsky, a well-known Ukrainian writer and lawyer, who put forth a strong defense of Kobrynska.

The devastation of war, its heavy toll on the soldiers and the civilian population became one of the primary themes in Kobrynska's writing during this period. The story featured below, "The One Left Behind," was published in 1915 together with several other pieces on the war in the L'viv newspaper, Nove slovo (The New Word). The realism of the story hits hard especially now, when almost exactly a hundred years later Ukraine is once again embroiled in war and every single day brings more news of the casualties, the wounded, and the displaced. War tactics and technologies may have changed significantly since then, but the horror of human suffering remains the same.

—Olesia Wallo

Nataliya Kobrynska

The One Left Behind

(1915)

I

The hail from the machine guns stopped its clattering, and the din of the canons receded, reverberating with a muffled sound like a passing thunderstorm.

Terrified, and white with fear, people crawled out of their homes and hiding places. They slowly regained their senses and began to look around.

All along the road, covered medical carts stretched endlessly, transporting the wounded to the local school that was transformed into a temporary hospital. Heavy groans tore at the hearts of the onlookers, and tears rolled down their faces.

Some people came up to the forest's edge, where the fiercest battle had raged. Many trees had fallen, including a beech tree so huge that two men could barely encircle it with their arms; sap was already pooling at its foot.

It was dreadful.

Nevertheless, those who are alive think about living. The more prudent people began making their way to the forest to gather broken branches and larger pieces of wood. The youngsters—both boys and girls—ran after them.

Among them was a group of young adolescents: two boys, two girls, and twelve-year-old Mahdunya. They took a cart and set out for the forest to search for firewood. The boys pulled the cart, while the girls trod carefully among scattered shells, fragmented shrapnel, and large patches of congealed human blood.

"That's blood, blood!" Mahdunya, wide-eyed with fright, cried out from time to time.

And blood, brimming with sorrow, flooded their youthful hearts. The setting sun, seeking shelter behind clouds that glowed like fiery embers, suffused the fresh graves, covered lightly with the yellowish soil of the forest, with a blood-red light.

As they drew nearer to the forest, there was more blood, more graves, bullets, and abandoned soldiers' caps. The ground was churned up, mixed with blood and leaves, and deeply gouged

with craters; blood trickled in ruts made by carts.

Near the path, a grey soldier's greatcoat lay spread out. The boys wanted to take it, but feared getting into trouble.

Broken trees lay one on top of the other. A dead doe, her eyes gaping and glassy, leaned against a bush, and a crow, shot in flight, dangled by a wing from a jagged branch.

The girls began piling smaller branches on the cart, while the boys went farther into the forest.

Mahdunya, who had run off a little ways from her girlfriends, suddenly froze in terror. Something blue protruded from a mound of soil expelled from a crater, and she thought she heard a groan. She ran up closer and was struck dumb—directly in front of her lay a soldier, covered in blood, his face deathly pale. His inert eyelids twitched slightly, and he opened his eyes.

"Come here! Come here!" she shouted to her girlfriends.

A soft, painful groan escaped from the wounded man's chest.

"He's alive! He's alive!" the girls shouted as they called the boys.

The youths came running.

"What should we do? We must go and tell someone."

"Shouldn't we put him on the cart and take him to the hospital?"

"The cart's too short."

"It probably is; we'll have to put something under his head and shoulders to raise him."

They ran for the cart, threw off the brushwood, and picked up the wounded soldier. His hands, feet, and chest were caked with soil and congealed blood, but on one shoulder there was a shiny gold star.

Something had to be placed under his head. They recalled the greatcoat that was lying alongside the path, and now they no longer feared to take it.

II

"Oh, it hurts, its hurts," the wounded man groaned in a faint voice, as the youngsters fussed with him.

"Where are you taking me?" he asked, when they were almost halfway there.

"To the hospital."

"Is there a field hospital here?"

"I don't know what kind it is, but there's a hospital in the school, and all the wounded are being taken there."

He wanted to ask something else, but could not.

When they arrived at the hospital, it was almost dark.

"What is it?" asked a nurse, walking by with some bottles.

"We found a soldier in the forest."

"Is he dead?"

"No, he's alive."

"Really? He's alive? But our men were there. He must have been left behind."

"We found him under some earth blown out from a crater."

The nurse quickly placed the bottles on a windowsill and, calling for help, rushed to the cart. The doctor and several medical aides ran up, moved the soldier to a stretcher, and carried him inside.

The next day, Mahdunya came to ask how he was. The nurse said they had removed the bullet lodged in his body, but he was still very weak.

Mahdunya came by to ask about him every day.

She was told he was improving and regaining his health.

One day, he said he wanted to see her, and when she walked into the room, he was already sitting in a chair.

"So was it you, Mahdunya, who saved my life?" the invalid asked in a cheerful tone of voice.

He grew stronger every day. Mahdunya always found him in the yard, where he sat on a bench waiting for her.

When he regained his strength, he went with her to her home. He was talkative and cheerful, as if he had never been wounded.

But one day he came to say goodbye, because he had to leave. Mahdunya wept loudly.

He smiled sadly, patted her on the head, and promised to write. Two weeks later, he sent her a postcard—a picture of a wounded soldier, and a nurse holding his hand. He wrote that he was going to the front lines. A short while later, he wrote that he was being sent into battle.

Mahdunya never heard from him again.

*English translation by Roma Franko;
edited by Sonia Morris*

Reprinted with permission from *Warm the Children, O Sun: Selected Prose Fiction by Olha Kobylanska, Olena Pchilka, Nataliya Kobrynska, Lyubov Yanovska, Hrytsko Hryhorenko and Lesya Ukrainka*. (Women's Voices in Ukrainian Literature, Vol. V). Saskatoon, SK, Canada: Language Lanterns Publications, 2000. Pp. 78-80.

В ТРИНАДЦЯТЬ ЛІТ

Наше літо украла війна...

Настя Іванишева, 13 років, Луганськ

Ти знаєш, що значить – під обстрілом хата?
Сидіти в підвалі, як загнаний кріт...
Коли розривають повітря гранати!
Навіщо мені це – в тринадцять літ?!

Зіниці, мов сливи. Під скронями – іскри.
Здається, що трісне ось-ось голова.
Одягнутим спати. І вуха – на вістрі.
І знову, і знову спускатись в підвал.

Порожні крамниці.
Із присмаком сталі.
І хліба не купиш. Кришки – на столі.
Ти знаєш, я вже ночувала в підвалі.
Навіщо мені це – в тринадцять літ?!

А тиша лиш сниться. І то дуже рідко.
Весь двір наш порожній. У тінях куща.
Ти чула про «Град»?!
Це – така артзенітка.
Трасує будинки. Аж вікна тріщать!

Ти знаєш, як гул наростає по силі?!
І над головою – осколиська злі.
Здається, душа виривається з тіла.
Навіщо мені це – в тринадцять літ?!

І не розібрати, де їхні, де наші...
Чи зліва, чи справа?.. З чиеї руки?!
Ти знаєш, як дико? Ти знаєш, як страшно?!
По кругу заходять коли літаки...

Стріляє, гуркоче.
Аж до знавісіння!
Не бачила місяць ні сонця, ні зір...
Гармати і танки... Таке гримкотіння!
І вийти не можна н і к о л и надвір.

Ні балки, ні білки. Ні степу, ні лісу...
О, знов почалося...
В секундах – відлік!
Як добре, що ти вже поїхала звідси!
Навіщо це нам – у тринадцять літ?!

Дорослі забули, що ми – іще діти.

23 липня 2014 року.

МАМА – ІЗ БІЛИХ ЛІЛІЙ

*Я закривала вуха пальчиком
І ще отак – показує! – руками,
А тато мені зверху на голову клав подушку.
Так три дні в підвалі.*

Катя, 4 роки, Лисичанськ

Ні світлячка, ні зорі...
Там, наверху, криничка.
Двадцять перший вік – надворі.
Випита решта водички.

Що приснилось сові!
Може, якісь чеберяйчики.
Двадцять перший вік – на траві.
Бронежилетом – пальчики.

Бозю мій, скільки куль?!
Просто свистять над вушком.
Двадцять перший вік – на дзвінку.
Замість казки – подушка.

В тебе холодна рука.
Мамочко, чо' побіліла?
Двадцять перший вік – з молотка.
Мамо, ти – з білих лілій.

Не розвидняється ніч.
Тату, а ти гарячий!
Двадцять перший вік – у вогні!
Тихо сестричка плаче.

Ні світлячка, ні зорі...
Там, наверху, криничка...

25.07.2014

ЗУПИНЕНИЙ ГОДИННИК

Снаряд розірвався поруч. Я оглух.
Ігор, 9 років, Сіверсько-Донецьк

Тиша – така німа.
Гавкає пес беззвучно.
Кличуть – мене нема.
І не гуркоче туча.

І не шумить вода.
І не фурдиче машина.
Навіть не грюкне дах.
Вітер не свисне в спину.

Одноманітна мить...
Виколи хоч би око!
Дзвоник не задзвенить.
Не застрекоче сорока.

Ложка мовчить на столі.
Навіть не скрипне лавка.
Спи собі хоч сто літ,
Котик і той не нявкне.

Звуки такі живі
Пахнуть, як мертва туя.
Може, оглухнув Світ.
І... соловейка не чує.

Простір довго мовчав.
В чім завинила дитина?!
Може, оглухнув Час?..
І... зупинився годинник.

Тиша – така німа.
Гавкає пес беззвучно...

25.07.2014

АКУЛИ – В ПОВІТРІ

*Як тільки чую гул літака,
відразу падаю на землю.*
Павло, 7 років, Слов'янськ

Краще б ви, тьотю, не чули...
Ще не здоласте страх?!
Всі літаки, мов акули.
Бомби у їхніх зубах.

Хочуть вже нас усіх винищать.
Мають свій нутрянний нюх.
Всі літаки Змій-Гориничі:
Пащі у них – із вогню.

Хочеш побавитись в нарди?..
Зробиться сніг із води.
Всі літаки – леопарди.
І пазурями біди.

Ти на соші чи на стежці?
А дожене й на піску!
Всі літаки – громовержці.
Із блискавицями куль.

Мама сказала: це – пекло!
Ой, як тріщить голова...
Всі літаки – небезпека.
Треба втікати в підвал.

Боже, нехай не літають!
І не страхають дітей.
Ми ще малі.
А Безкрайність
Дуже широка, як степ.

Бачили, тьотю, гранату?!
А кольорові ножі?..
Ні, я не хочу втікати.
Ні, я не можу так жить...

Навіть поділася радість.
Діри – в зеленім листку.
Хтось, проженіте злих дядів.
Хтось – проженіте акул.

Краще б ви, тьотю, не чули...

25.07.2014

Марія Гнатюк – Рідномовне жіноче шкільництво в Коломиї (1914-1939), – Коломия: Вік, 2014. – 128 с.

До бібліотеки СУА надійшла книга Марії Гнатюк, голови Союзу українок Коломийщини «Рідномовне жіноче шкільництво в Коломиї».

В книжці детально подано організацію жіночого україномовного шкільництва в Коломиї (гімназія, семінарія, філія муз. Інституту, Пласт і ін.) за період 1919-1939 рр. Також зібрано документальний матеріал (фото викладачів, випускниць, свідочств про навчання, різні імпрези і ін.). Досліджено і описано не тільки навчальне, але й розважально-виховне життя учениць, про що свідчить багато світлин того часу. Описано подальшу долю професорів і випускниць цих навчальних закладів, багато з них опинилися на еміграції в Канаді та США.

Ще є живі і свідомі колишні гімназистки, які радо поділилися своїми спогадами і наявними документами та фотографіями.

Випускницями Коломийських рідномовних жіночих гімназії та семінарії можуть з честю гордитися наші сучасниці.

Великий розділ книги присвячений **Марусі Бек**, Почесній членці СУА, яка вчилася в Коломийській гімназії, а, повернувшись в Америку, пізніше була дві каденції мером м. Детройта, організаторкою літературного конкурсу при СФУЖО, який відбувається дотепер. А з Фонду ім. М. Бек поступило обладнання у Львівську 8-му лікарню в Опіковий центр.

Інша відома учениця Коломийської гімназії, дочка професора гімназії Омеляна Цісика – це **Дарія Ребет**, згодом дружина відомого націоналістичного діяча професора Лева Ребета. Була авторкою першого статуту СФУЖО.

Доктор права **Марія Кобринська** – голова Комітету Коломийчан у Філадельфії до кінця свого земного життя, дочка засновника музею “Туцільщина” в Коломиї. Брала активну участь у НТШ ім. Шевченка у Нью Йорку, викладала у школі українознавства в Нью Йорку (1963-1971).

Марія Кейван – лікар за фахом, як і багато свідомих українців, рятуючись від радянщини, разом із своїм чоловіком Іваном, опинилися в баварських Альпах у т.зв. таборах ДіПі. До речі, І. Кейван намалював портрет сенаторки Олени Кисілевської. Марія Кейван друкувала свої оповідання у журналах “Наше Життя” і “Жіночий світ”.

Подруга Олени і Михайла Теліги – наша відома коломийка, викладач англійської мови і літератури, почесна союзниця **Ксенія Світлик** (1911-2003). **Галина Грабець** – викладач гри на скрипці, організаторка першої оперної дитячої студії в Коломиї, дружина командира групи “Південь” УПА Омеляна Грабця, активна членкиня СУ Коломиї. Випускницею жіночої гімназії в Коломиї є також **Олександра Гарнавська**, дочка про-

фесора укр. чоловічої гімназії Р. Шипайла, активна громадська діячка у СФУЖО, дописує до квартальника “Українка в світі”.

Відомі на теренах Івано-Франківщини та Львівщини випускниці жіночої гімназії дві сестри **Люба Коссак** (1922р.н.) та **Марта Волошинська** (1924 р.н.), мама яких Олена Коссак у 1927р. поруч із сенаторкою О. Кисілевською зустрічала Ольгу Кобилянську на залізничному дворці у м. Коломиї.

Випускниці філії Вищого муз. Інституту ім. М. Лисенка – **Анна Гісовська** та **Ірина Сатурська**. Із 1930р. плідно почала працювати у муз. Інституті відома піяністка та письменниця **Галина Лагодинська-Залеська**, була членкинею 64-го Відділу СУА. Земне життя закінчила у м. Рочестер (США). **Надія Недільська-Слободян** (Філадельфія), **Маруся Вітвицька** (США), **Оксана Яремин** (США), **Дарія Михайлів-Ставнича** (Україна), **Ярослава Кобрин** (м. Честер, США).

Велике спасибі автору книги Марії Гнатюк, викладачеві інформатики та християнської етики природничо-математичного ліцею, активній громадській діячці м. Коломиї за колосальну працю над виданням унікальної книги про жіноче шкільництво в Коломиї. «Випускниці шкільництва не лише збагатили українську освіту і культуру, але й сказали про неї вагомим словом в далекому зарубіжжі. Вони довели, що коломийські школи стали запорукою підготовки освічених, інтелегентних, духовно багатих патріоток своєї держави – України!», – робить висновок автор книги.

До речі, Коломийську середню школу №5 і Коломийську музичну школу закінчила автор цього допису.

Лідія Слиж.

Примітка. Книгу можна придбати у автора М. Гнатюк. Тел.: 011-380-3433-2-23-69.

РІЧНИЙ ПІКНІК 12-ГО ВІДДІЛУ СУА ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ, КЛІВЛЕНД, ОКРУГА ОГАЙО

27 липня відбувся пікнік на приватній СУМівській оселі «Верховина», який молитвою відкрила голова відділу Наталія Симс та ознайомила присутніх з його програмою. Привітавши союзнянок, їх чоловіків та гостей, вона з особливою увагою представила гостю – союзнянку Олену Шіпку з чоловіком Володимиром, які проживають тепер на Флориді.

Олена Шіпка в 1946 році зорганізувала англomовний 60-ий Відділ СУА в Клівленді та була його головою. Цей відділ пропагував наші традиції, культуру серед чужинців. Згодом 60-ий Відділ перестав існувати, а О.Шіпка і декілька членок перейшли до 12-го Відділу СУА.

Голова відділу Н. Симс ввічливо та зі своїм організаторським хистом з допомогою членки управи Люби Дармохвал старалися, щоб всі присутні мали змогу приємно і корисно провести час серед чудової природи.

Протягом року членки відділу інтенсивно працюють, наполегливо стараються виконувати і поділяти наші стремління і завдання, які відносяться до нашої округи СУА і Батьківщини України, особливо в теперішній тривожний час, а також країни нашого поселення, бо живемо у «двох світах».

Після смачного обіду, який приготували наші союзнянки, відбулася коротка мистецька програма. Спочатку було прочитано короткий лист Подяки від директора Міжнародного

Зліва: Наталія Симс – голова відділу і Галина Погляд – заступниця голови.

інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Ірини Ключковської. Цей лист був адресований Світовому Конгресу Українців, українським громадянам у світі, усім українцям за кордоном і опублікований в журналі «Українка в світі», який видає СФУЖО. Зміст цього листа засмутив усіх нас тривожними подіями в Україні. Але, щоб відвернути сумний час хоч на короткий час, присутні послушали виступ союзнянки Лідії Вирсти. Вона своєю чудовою дикцією розважала всіх гуморесками.

На закінчення нашого пікніку всі разом заспівали многоліття з нагоди уродин нашої невтомної голови Наталії Симс.

Ольга Дем'янчук.

DETROIT'S BRANCH 53 BASKET RAFFLE

A perfect summer day was the background to Branch 53's fifth annual Basket Raffle held on the grounds of Dibrova Estate in Brighton, Michigan. As in the past, the raffle was held at the time of the Annual Picnic by the Ukrainian Selfreliance Michigan Federal Credit Union on Sunday, August 10, 2014. Amid nature, sunshine, friends, and family, twelve members of Branch 53 gathered under a shade canopy to showcase three unique baskets offered for the raffle.

Using donated items from seven members, the baskets titled "Ukrainian Poppies," "Ukrainian Threads," and "Pamper Me" all included Ukrainian articles such as figurines, plates,

L-R: "Pamper Me," "Ukrainian Threads," and "Ukrainian Poppies."

embroidery, and carved wooden boxes and plates. Thanks to the creative talents of Luba LePage, Mary Mykolenko, and Annette Stadnyk, the bas-

L-R: Ola Movchan Novak, Mary Mykolenko, Janet Zuyus, Natalia Zapotny, Valentyna Semrau, Martha Jovanovic, Sophia Sawka, Maria Lonchyna-Lisowsky, Annette Stadnyk, Luba LePage, Sophie Koshiw, and Christine Stebens.

kets were beautiful in their originality and arrangement.

The winners of the baskets were:
 Ukrainian Poppies – Vera Andrash
 Ukrainian Threads – Dr. Irene Lazarchuk
 Pamper Me – Mr. Babenko

Branch 53 thanks all those picnic participants who helped support our fundraiser, and we look forward to another fun day in the sun next year!

*Ola Movchan Novak,
 Branch 53 Member*

TWO UNWLA MEMBERS RECOGNIZED FOR THEIR VOLUNTEERISM IN GREATER DETROIT AREA

by Catherine Kizyma and Marta Kwitkowsky

The 25th Annual Macomb County Volunteer Appreciation Program took place on June 19, 2014, at the Macomb County Administration Building in Mount Clemens, MI. The Macomb County Commissioners distribute awards every year during their Board's regular meeting to dedicated individuals who have volunteered their time benefiting the county and its residents. The following statement appeared on their program booklet: "The impact of volunteers is great, and the value of their contributions toward the betterment of Macomb County is priceless..." To be considered for the award, individuals must meet two requirements: they must have donated at least 150 hours of service to the community and either must reside in Macomb County or their volunteerism must have benefited the county and its residents. The nearly seventy honorees in this year's program were nominated by various churches, schools, organizations, and clubs. Their

work varied from humanitarian and community-oriented deeds to community-related art, music, sports, or other contributions. This year two of the honorees were from our own Ukrainian and UNWLA community. Vera Andrushkiw, who logged 200 hours of service, was nominated by UNWLA Branch 96 of the Detroit Regional Council, and Ann Szajenko, who volunteered over 150 hours, was nominated by Immaculate Conception Ukrainian Catholic Schools. Ann Szajenko is also a member of UNWLA Branch 132.

The evening started with each honoree being greeted individually and asked to pose for an official photograph. The honorees and their guests then relocated to another room for refreshments. Afterwards, everyone moved to their last destination, a large semi-circular room where the Board of Commissioners conducts meetings. Presentation of awards was on the meeting's agenda. As each honoree's name was called, the

L-R: Cathy Kizyma, President of Branch 96; Nadia Purnell, Head of Br. 96 Awards Nominating Committee; Vera Andrushkiw, honoree; Marta Kwitkowsky, member of Award Committee, Br. 96; and Tamara Petraszczuk, Acting President of the Detroit Regional Council of UNWLA.

individual was asked to stand as their achievements were read.

Vera Andrushkiw was described as a mentor, role model, dedicated volunteer, and hands-on leader and community activist on the “Ukrainian Mile” in the city of Warren, MI. As a skilled communicator and educator, Vera is unfailingly supportive, organizes projects and events, conducts meetings, schedules speakers, and is the media contact person on political and social issues. During Ukraine’s Maidan struggle for human rights, Vera devoted endless hours in support of her ancestral land by organizing rallies,

Schools in Warren. She was also recognized for her successful “Ladies Tea” benefit for the schools. (The “Ladies Tea” is the Immaculate Conception’s largest annual fundraiser which attracted over 400 participants and garnered \$45,000 for the schools in 2013.)

L-R: Macomb County Commissioner - Region 8, Kathy Vosburg, and Vera Andrushkiw.

Congratulations to our two honorees!
We are hopeful that their work inspires others to follow their example and volunteer their time and talents helping our Ukrainian community!

Продовження зі стор. 9.

Олексу, як одного із керівників підпілля ОУН, скерували до Львова для керівництва організаційною роботою. Ольга разом з дітьми переїздить в с. Залукву Галицького району Станіславської області. Зв'язок з чоловіком підтримувала через ад'ютанта Гасина Михайла Барабаша («Махмеда»).

Після приходу Радянської армії Ольга знову змінює місце проживання. З Залукви переїздить в с. Сапогів того ж району, де працює завідуючою початкової школи. Весь цей час Ольга переживала, що її вислідять, впізнають як дружину керівника оунівського підпілля. Остерігалася арешту, то ж вирішила перебраться до Львова. Почалися нові митарства Ольги. Протягом 4-ох місяців вона без документів переховувалась по різних квартирах у знайомих і друзів. Роздобувши нові документи, на цей раз на прізвище Бодьо Анни Іванівни, вона працювала домогосподаркою у львів-

ських родинах. З травня 1946 року була домашньою робітницею у художниці Олени Кульчицької. Тут Ольга пробула рік, але, щоб не піддавати відому художницю загрози арешту і заради конспірації вона покинула цю квартиру.

У Львові діяла під псевдонімами «Леся», «Ганна», «Марія». За завданням організації Ольга займалася вербуванням утримувачів явочних квартир, в яких зустрічались члени центрального “Проводу” ОУН і зв'язкові. В 1946-1948 рр. Ольга Гасин створила декілька ліній зв'язку, які йшли із Дрогобицької області до Львова і назад. Тими каналами проходила кореспонденція (оунівські грипси) до членів центрального “Проводу” ОУН Романа Шухевича – “Тура”, Олександра Гасина – “Лицаря” та інших. У січні 1949 року на явочній квартирі зустрічалася з Романом Шухевичем, мала з ним тривалу бесіду.

Закінчення в наступ. числі.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

До нас пишуть.....

Ми одержали багато привітів з нагоди Дня Незалежності України від стипендіатів. Втішаємося також загальними вітаннями з України, за що сердечно дякуємо.

Стипендійна Акція СУА продовжує свою діяльність. В Україні 2014-2015 навчальний рік уже почався. Через тривожний неспокійний час в Україні від початку цього року ми були припізнені із закінченням виплат за 2013-2014 академічний рік. Все ж таки велика більшість стипендіатів одержали. У скорому часі висилатимемо відомості до спонсорів про учнів, чи студентів під їхньою опікою. Згори дякуємо за Вашу дальшу підтримку.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
та членки Комісії Стипендій СУА.

Звернення до жертводавців:

**Просимо ласкаво прислати свою знимку до поміщення у наступій звітній брошурці
Стипендійної Акції СУА за роки 2008-2013.**

У ПАМ'ЯТЬ

У світлу пам'ять нашого приятеля бл.п. **Романа Свистуна** пересилаю 100 дол. через 56-ий Відділ СУА. Дружині Орісі і родині наші найщиріші співчуття. Яра Ріпецька фон Гельбіг.

У світлу пам'ять нашої дорогої приятельки бл.п. **Галі Король** пересилаю 100 дол. через 56-ий Відділ СУА. Влодкові та родині наші найщиріші співчуття. Яра Ріпецька фон Гельбіг.

ЗАМІСЬ КВІТІВ

На могилу св.п. **Дарії Любці Турянської** пересилаю 110 дол. через 86-ий Відділ СУА на стипендію 1-8 кляси учня чи учениці в Україні. Синові д-ру Юрієві та родині складаю кондоленції та щиросердечні співчуття. З належною пошаною, Оріся Охримович, членка 86-го Відділу СУА.

На свіжу могилу та в пам'ять довголітньої членки 28-го Відділу СУА, бл.п. **Дарії Люби Турянської** родина, членки СУА та приятелі зложили пожертви:

по 200 дол. – Меланія Банах (86), Богдан і Мімі Полянські (98), Тома і Одарка Стокерт (98);
по 100 дол. – Стефанія Феденишин (65), Мирон і Ольга Гнатейки (86), Богдан і Марія Полянські (98), д-р Орест Попович (98), Dr. Louis J & Daria N. Rivela (86), Округна Управа Нью Джерзі, Остап і Галина Якубовичі (98);
50 дол. – Марія Семанишин (28);
25 дол. – Дмитро і Ларісса Пенцаки (86);
Вічна й пам'ять!

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ 2014

по 330 дол. – Lytwyn & Lytwyn Union Funeral Home, 83-ий Відділ СУА;
по 250 дол. – д-р Марко і Рома Гудзяки, Zina Michajliczenko (ML);
по 220 дол. – д-р Андреас і Ірена Бойко (106);
110 – дол. Helena Schultz (38);
21 дол. – Рената Бігун (28);
20 дол. – Ольга Коваль (24).

Щиро дякуємо за Вашу благодійність!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА, М. Оріся Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

ЛИПЕНЬ 2014

МЕМОРІАЛЬНИЙ ФОНД

In memory of my dear friend for many years, **Natalia Kwasnycia Tytla**, I am donating \$100 to the Markian & Natlia Tytla Memorial Fund. I know that Natalia was a volunteer at the the Museum and that your work was dear to her heart. Vichna yiy pamiat.
Jaryna Turko Bodrock.

ДАТКИ

- 200 дол.** – Юрій Масюк.
- 160 дол.** – Nicholas & Germaine Milanytch.
- по 100 дол.** – Романа Даниш, Patricia Vitanza.
- по 60 дол.** – Любомир і Лариса Зелики, д-р Альберт і Оксана Кіпи.
- по 50 дол.** – Larry & Roxsolana Gordon Mary Ann Kulish.
- 25 дол.** – Олег і Александра Коверко.
- 20 дол.** – Володимира Біланюк.
- 13 дол.** – Галина Дуда.
- по 10 дол.** – Walter Czepizak, Helene DeLorenzo.
- 7 дол.** – Андрій Хоменко.
- 5 дол.** – Марія Василів.

З НАГОДИ

З нагоди 90-их уродин п. Миколи Галіва складаємо датки і бажаємо йому Многая Літа, щастя і здоров'я: по 100 дол. – проф. Зірка Воронка, Зорянна Гафткович і Микола Дармохвал, 90 дол. – Христина Бонакорса.

З нагоди 100-их уродин п. **Сема Літепла** складаємо 100 дол.

Петро Пилипишин і Лариса Вишневська.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на могилу бл. п. **Ірени Гудз** складаю 30 дол. Синові покійної, Миронові, складаю щирі вислови співчуття.

Мелянія Кузьма.

У пам'ять бл. п. **Ірени Гудз** складаємо 20 дол.

Петро Пилипишин і Лариса Вишневська.

In memory of **Irene Gudz** we are donating \$100.

Frances and Gregory Quish.

In memory of **Irene Gudz** I am donating \$50.

Susan Miller.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ.

ПІКА

СУСПІЛЬНА

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

- 250 дол.**— В першу болючу річницю трагічної смерті мого зятя бл.п. **Василя Паниці**, складаю через 56-ий відділ СУА. Ольга Пастернак.
- 250 дол.**— В пам'ять чоловіка бл. п. **Казимира Чабана**, через 12-ий Відділ СУА. Геня Чабан з донькою Лідією і Анастасія Хомик.
- по 50 дол.**— Б. Гелета; Надія Іванчук.
- 20 дол.**— В пам'ять бл.п. **Марії Абрамюк** замість квітів на свіжу могилу. Родині висловлюю щирі співчуття. Ярослав Стасюк.
- 20 дол.**— В пам'ять бл.п. **Емілії Бачинської** замість квітів на могилу. Тані і Родині сердечні співчуття. Ярослав Стасюк.
- 20 дол.**— Валентина Латишевська.

ФОНД ДОПОМОГИ БАБУСЯМ

- 150 дол.** — Іванна Мартинець.
- 50 дол.** — На свіжу могилу **Галини Король** замість квітів, через 56-ий Відділ СУА. Родині Покійної складаємо глибокі співчуття. Ліда і Михайло Белендюк.
- 50 дол.** — Б. Гелета.
- \$50**— St. Mary's Ukrainian Catholic Church Choir.

Марта Тарнавська

БУВАЛЬЩИНА (2)

В лютому 1984 року помер Іван Керницький, письменник-гуморист, улюбленець діаспори і наш близький приятель і кум. Поховали Івася на Бавн Бруку і боліємо непоправною втратою. Минув тиждень. Каже мені Остап: «Я сьогодні телефонував до Нью Йорку до Івася – ніхто не відповідає. А я думав: ось візьме Івась слухавку і скаже: чого, дурню, дзвониш? Не знаєш, що я помер?» Такий трагічний чорний гумор хіба міг оцінити наш спільний приятель-сатирик Богдан Нижанківський-Бабай. Коли йому Остап повторив цю вістку, Бабай каже: «Та бо ти заскоро до нього дзвониш. Йому ще телефону не заінстальовали!»

Не всі знають, що Ляся Старосольська – авторка нарисів про Казахстан і довголітній редактор журналу «Наше життя» – мала надзвичайне почуття гумору і навіть дописувала жарти до гумористичного журналу «Лис Микита». Її деякі сентенції звучать, як невмирущі афоризми. Наприклад, «Це було вже так давно, що вже неправда». От вона розповідає, як то, танцюючи з давнім своїм приятелем Богданом Нижанківським-Бабаєм, почула від нього комплімент: «З тобою танцювати, то так, як меблі пересувати!»

Як відомо, Тарас Шевченко мав злиденне сирітське дитинство. Але ось Іван Дзюба в своїй біографії поета переповідає (за А. Козачковським таку чудернацьку Тарасову вихватку. Цитую дослівно: «Нібито з голодухи практично безпритульний хлопчина крав курей і смажив їх у печері кургану, де часто переходився; селяни помітили вогонь ночами, подумали про нечисту силу і попрохали попа вигнати чортяку. Піп вичитав молитви, покropив свяченою водою вхід до печери, і хтось хоробрий – для нього й гроші зібрали – мав полізти в печеру пересвідчитися, що нечистої сили вже немає, але ніхто не наважився – і за це, вдаючи, що долає страх, взявся сам Тарас: ще й грошей заробив на цьому ошуканстві.»

Дякуючи за надіслані фотографії, Григорій Гнатюк в листі до мене в лютому 1979 року пише: «Я не скажу так, як недавно сказала Докія Гуменна, глянувши у наше велике люстро, й побачивши свою реальну, далеко не привабливу фізіономію: – Фе, яке у вас погане дзеркало! Ми з Раєю тепер завжди розважаємось цією так безпосередньо висловленою фразою Докії. Як оце гляну в те саме дзеркало

після двотижневої хвороби й бачу зарослу, засмоктану, непризентабельну фізіономію, я кажу їй: – Фе, яке в тебе погане дзеркало!»

Після прапрем'єри на відкритті Суецького каналу в Каїрі, опера «Аїда» мала надзвичайно успішну – підготовлену самим композитором – італійську прем'єру в Мілані. Джюзеппе Верді – на той час вже широко відомий в Європі композитор понад 20-ти опер – мав великий фінансовий і творчий успіх від «Аїди». Але не всім опера подобалася. І от одного разу композитор отримує листа від розчарованого глядача. Мовляв, той спеціально їздив на прем'єру до Мілану, витратився на квитки до театру, на потяг, повозку, готель, ресторан – йому «Аїда» не подобалася. Коли, вертаючись після постановки додому, почув від інших глядачів, що були захоплені, вирішив поїхати ще раз. Але знову ж опера йому не сподобалася. Одже, він залучає до листа композиторові рахунок і просить звороту витрачених коштів. Верді доручив адміністраторові повернути кошти невдоволеному глядачеві, віднявши від рахунку кошти в ресторані, мовляв, міг собі пообідати вдома. Але Верді доручив також надрукувати листа розчарованого глядача в пресі і свою йому відповідь. У висліді, на адресу незадоволеного посипалися листи з насмішками і погрозами від сотень поклонників композитора.

Після з'їзду Об'єднання Українських Письменників «Слово», що відбувся в Торонто у червні 1982 року, в гумористичному журналі «Лис Микита» (в числі за жовтень 1982 р.) появилвся довгий сатиричний вірш під назвою «Слово про Слово». Вірш був підписаний криптонімом МАГ і в ньому я вичитала такі рядки:

Перша пара – шустку варту – пан Остап і пані Марта.

До головодства він привик, Марта – гостра на язик...

Я вирішила зреагувати також віршем. Здогадалася, що за криптонімом МАГ ховалася Марія Голод з Торонто. І ось написала я таке:

Марта гостра на язик,
але МАГ куди гостріша,
як пришпилить, як розпише –
хто до кпин таких не звик –
буде бідний чоловік,
бо дошкульна її шпилька,
майже як Олекса Шпилька!
На сатиру справжній голод,
пишіть далі, пані Голод!
Не ображуйтесь за жарти!
Щирий Вам привіт від Марти.

Олекса Шпилька був відомий у діаспорі журналіст, що писав сатиричні фейлетони до «Українських вістей». Я свій віршик написала на листівці і послала Марії Голод в Торонто, але відповіді не одержала.

Мирослав Лабунька, історик, професор Ля Саль коледжу в Філядельфії, поїхав на наукову конференцію до комуністичної Болгарії. В ті часи такі поїздки були рідкістю. І от, Лабунька, повернувшись, розповідає своїм колегам-професорам Ля Саль про конференцію і свої успіхи й каже накінець: «А знаєте, я так одягався і говорив, що на вулицях Софії ніхто не пізнавав, що я з Америки!» На те Бернард Брументал, професор-германіст: «Та вас і тут, у Філядельфії, ніхто не має за американця!» Цей правдивий анекдот з життя чув і пере-

повідає колега обох, Лабуньки і Брументала, також професор Ля Саль Леонід Рудницький.

А той же Мирослав Лабунька, знаменитий оповідач бувальщин, розказував такий епізод з власного життя. Батько його, селянин, сидить на призьбі із сусідом і говорить йому про те, що вирішив послати сина Мирослава на науку в українську гімназію. Дядько-сусід, послухавши цю новину, після довгої паузи каже: «Буде кому в криміналі сидіти».

Рік 1949. Ми тільки-що прибули з Європи і вперше пізнаємо Америку. Моя тітка Леся Яцкевич побачила на одному домі напис «Kosciubinsky Funeral Home» і каже: «Дивіться, ось у Філядельфії є музей Михайла Коцюбинського!»

Все для жінок

Чому японки мають молодий вигляд

Жінки азіатського походження, а особливо японки, дуже молодо виглядають. Найчастіше визначити їх вік «на око» практично неможливо. У чому причина, і чи можуть європейки досягти такого ж результату?

Серед причин молоджавості японок дослідники називають:

- А) **Правильне харчування.** У раціоні японців багато риби, овочів, злакових, особливо рису, водоростей і чаю, мало тваринних жирів, пише liza.ua. Така «дієта» характерна для всього населення Японії останні 1500 років, що сформувало певну генетику. Крім того, в Японії існує справжній культ свіжості, ніяких заморожених продуктів, термін зберігання риби – кілька годин, тому в пошані сиродіння і мінімальна термообробка.
- Б) **Захист від сонця.** Згідно японським стандартам краси жінка повинна мати білу шкіру. Тому у всіх косметичних і декоративних засобах міститься SP-фільтр, дія якого підкріплюється парасольками від сонця.
- В) **Традиції догляду за собою.** Вони ґрунтуються на багатоступеневості і багатошаровості. Ні одна японка не обмежить ритуал догляду за собою банальним умиванням. Це буде ретельне очищення шкіри в кілька прийомів з використанням різних засобів. Для неї одночасне нанесення 7-9 засобів – звичне явище. Основа основ – очищення і зволоження.
- Г) **Натуральні засоби.** З цим згодні всі, незалежно від походження та віросповідання. Чим менше консервантів в косметиці, тим менше побічних ефектів. Правда, у східних красунь до звичайних рослинних і природних компонентів додаються і більш екзотичні, такі, як товчені перли або нефрит.
- Д) **Більш щільна шкіра.** Від природи у японок шкіра жирніша, пористіша і товща, тому і зморшки на ній з'являються пізніше, ніж на тонкій шкірі європейок. Саме тому, косметика, вироблена в Японії для місцевого ринку, не завжди підходить нам, мешканкам європейських широт.

Обличчя – відображення краси внутрішньої. Душевна гармонія, любов до себе і навколишнього світу успішно розгладжують зморшки.

Як бачимо, крім факторів, визначених природою, все інше цілком застосовно і до нас. А це означає, що молодість і краса в наших руках, головне – не лінуватися.

УНІАН

У 10-ТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ АКТОРКИ-СПІВАЧКИ МАРІЇ ЛИСЯК

24 вересня виповнилася 10-та річниця смерті відомої акторки-співачки українських театрів, активістки жіночих, суспільно-громадських та прицерковних організацій Марії Лисяк.

Народилася Марія в родині Миколи і Юстини (з дому Колеса) Лясковичів у Монастирських на Тернопільщині.

Фахова освіта Марії – наука співу у проф. Качмара та проф. Іванни Приймової. Її мати плакала: «Забрали мені найменшу дитину», коли 17-літньою панною Марія Ляскович у 1933 р. вступила до театру Яреми Стадника, саме в час найбільшого розвитку цього театру. Тоді в репертуарі театру поруч з народними п'єсами «Чортиці», «Цілунок перед дзеркалом», цілого ряду монтажів слова, пісні і танцю були музичні комедії та оперети – «Жабуриння», «Подружжя у двох помешканнях», «Орлов», «Жайворонок», «Доріна» та інші.

Перед тим, як стати артисткою оперного театру у Львові, головним чином у відділі драми, працювала і в інших пересувних українських театрах Галичини. По трьох роках праці у Яреми Стадника, два роки – в театрі Комаровського, потім декілька років у Йосифа Стадника, 1938–39 роки в театрі Карабіневичів. Тут Марія виконувала головні ролі як у драматичному, так і в музичному репертуарі. Її акторський ріст був подиву гідний. Хоча молодій співачці і акторці довелося перебудовуватися з оперети на побутово-історичні п'єси, вона стала акторкою перших ролей. На допомогу її непересічному таланту ставав також милозвучний голос та зовнішній вигляд, тобто те, що в театрі називають сценічною появою, чи апаріцею.

З успіхом Марія виступала в музичному репертуарі («Доля», «Маріца», «Гейша», «Циганське кохання», «Схоплення саб'янок», «Паганіні» та ін.) З її ролей у драматичному театрі варто згадати: «Ой не ходи, Грицю», «На перші гулі», «На полі крові».

Від 1934 до 1944 рр. Марія працює в театрі ім. Лесі Українки, а в часи німецької окупації – у Львівському оперному, де бере

лекції з балету. Як би не парадоксально звучало, але саме в ці важкі часи українські актори виявляють на всю силу свої обдарування, і навіть німецькі глядачі, стоячи, били браво «унтерменшам». А Марія Лисяк здобуває найвищі оцінки глядачів за ролі божевільної дівчини у п'єсі «Батурин», Мотрі «Ніч під Івана Купала». Зібель в опері «Гуно» Фавста.

Одружилася з Олегом Лисяком у червні 1943 р. у Львові. В 1945 році народився син Олег, молодший, тепер професійний журналіст.

В 1944 р. Марія з театром «Веселий Львів» виїжджає до Німеччини. Театр виступає з виставами для робітників в таборах Німеччини, часто під градом бомб і куль, декілька разів відвідує вояків дивізії «Галичина». Після війни осідає в м.Осафенбург, працюючи в таборному театрі Ярослава Рудакевича. Там, в таборі переміщених осіб, можна було почути її свіжий, бадьорий голос в таборній радіо програмі.

З приїздом до Америки працює у відновленому «Веселому Львові» пісенькаркою та з репертуаром легкої танцювальної музики. А також Марія – солістка хору «Кобзар» доктора Рудницького та співробітниця і дикторка Радіогодини Українського Визвольного Фронту у Філядельфії, вчителька сумівської молоді. Численні виступи на імпрезах Союзу Українок Америки, Братства Дивізійників, численні виступи на Союзівці, в Нью Йорку та в інших містах США та Канади. У відкритому 15 березня 1963 року у Філядельфії постійному українському театрі «Театр у п'ятницю» Марія вродила безсмертний образ Наталки Полтавки.

В одному з чисел журналу «Наше Життя» Лідія Бурачинська розповіла про тугу акторки за рідним Львовом, Львівською сценою її словами: «Після більш як 30-ти років праці в театрі ще б хоч один раз виступити у Львівському вільному театрі, хай в ролі старухи, хай і в найменшій ролі, але ще раз стати на дошки рідного Львівського театру».

Ярослав Колодій.

Просимо присилати матеріали до журналу «Наше Життя» електронною поштою на адресу, яка подана на 2-ій сторінці обкладинки кожного місяця:

unwlaourlife@gmail.com

Катерина Савка-Іванчук

Катерина Савка-Іванчук, членка колишнього 63-го Відділу США, відійшла у вічність 11-го січня 2014 р.

Народилася Катерина на Сокальщині, село Завішнь 1-го липня 1921 р. В 1943 році одружилася із Адамом Савкою. Із переселеного табору Розенгайм в Німеччині емігрувала до Америки в 1947 р., спонсорована сестрою Анастасією Біловус, відомою Детройтською активісткою, поеткою і письменницею.

Подружжя Савків мали двох дітей. Дочка Марта народилася в Німеччині (відома місцева союзанка, по чоловікові Йованович), а син Богдан народився вже в Детройті в 1948 р.

В Детройті Катерина включилася до громадського життя, до парафії Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії і Союзу Українок Америки, 63-го Відділу США, де займала різні пости, включно із секретаркою та референткою суспільної опіки.

Пані Катерина мала вироблений бізнесовий хист, відкрила крамницю харчових продуктів на п'ять років, закупила мотель в місті Макінов на півночі Мішігану, де вона з дітьми бувала вліті протягом десяти років. Згодом працювала кравчицею 20 років в шикарній чоловічій крамниці. Батько дітей, п. Адам, кресляр для Крайслер Корп., відійшов у вічність в 1964 р. і п. Катерина одружилася в 1974 р. із Методієм Іванчуком, столяром, який помер в 2007 р.

Похорон Покійної Катерини відбувся 18-го січня 2014 р. із церкви св. Йосафата у Воррені, МІ. У глибокому смутку залишилися: донька Марта з чоловіком Володимиром Йовановичем, син д-р Богдан Савка з дружиною Софією, внук Богдан молод. з дружиною Танею і доньками Аліною і Сонею та внук Тарас з дружиною Любою і синами Тарасом молод., Павлом та Максимом.

Вічна їй пам'ять!

*Марія Зарицька Червіовська,
96-ий Відділ США.*

Леся Храплива-Щур

“Пливе кача від мами”
В незнані сині води...
І в'януть квіти п'яно,
Похмуро хор заводить...

Голів похилих море...
Ридають воском свічі:
Людей сльозисте горе
Борців проводить в Вічність.

Пречисті паполами
Несуть, несуть “в дві пари”,
А за богатирями
Слідкують очі карі...

Нежданий зойк пролине
Крізь мовчанку закляту:
– Що я скажу, дитино,
Як не вернеться тато?!

Козацький чуб моторний
Востанне гладить мати.
Дідусь-повстанець, в чорнім
Иде внука поховати...

“Небесна сотня” лине...
– Позір! – Дай Богу славу
За щастя це єдине –
Померти за Державу!...

“Пливе кача від мами” –
В незнану даль нестримно...
А над новим Майданом
Лунають волі гимни...

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ «НАШЕ ЖИТТЯ»

В пам'ять бл.п. **Анни Максимович**, голови 43-го Відділу США у Філядельфії:

по 100 дол. – Ірена Зелік, Родина Панас; 75 дол. – Аскольд Гораєцький; 50 дол. – Ірина Бучковська; \$20 – Charles Taggart.

100 дол. – В пам'ять бл.п. **Лесі Дитюк**, членки 106-го відділу США в Гартфорді.

Іван Дитюк.

100 дол. – Замість квітів на свіжу могилу моєї братової бл.п. **Ані Максимович**, пересилаю даток через 65-ий відділ в Нью Бранзвик. Щирі

співчуття засилаю дітям та онукам.

Наталка Головінська.

50 дол. – На свіжу могилу бл.п. **Ярослава Томоруґа**, мужа членки Марії Томоруґ.

86-ий Відділ в Ньюарку.

50 дол. – В пам'ять бл.п. **Галини Король**.

Христя і Адріян Стецик.

25 дол. – В пам'ять бл.п. **Анни Максимович**. Родині складаю щирі співчуття.

Анна Гаврилук.

\$10 – Michael Szurpeta.

Щиро дякуємо!

НОВІ ТАЛАНТИ В СОЮЗЯНСЬКІЙ РОДИНІ

Надія Лемега – членка новоствореного 135-го Відділу СУА в Окрузі Нью Джерзі, професійний хореограф-педагог. З україномовної преси Америки дізнаюся, що пані Надя разом зі своїми танцювальними колективами, керівником яких вона є, бере активну участь в житті української громади не лише Нью Джерзі, але й сусідніх штатів Нью Йорку й Коннектикут. Приємно, що ряди нашої організації поповнюють молоді жінки, які не лише підтримують, але й примножують мистецькі надбання української діаспори США.

В розмові з панею Надею дізнаюся, що вона закінчила хореографічне училище в Молдові та Київський інститут культури, має багаторічний педагогічний досвід. Про мистецтво танцю розповідає з великим задоволенням і захопленням. Ось її розповідь:

«Світ танцю – прекрасний, чарівний і такий багатогранний! На розвитку танцювального мистецтва ще ніхто не поставив крапку... Бо нові таланти народжують нові твори. Заняття танцями поєднує в собі естетичне та фізичне виховання. Це гармонія та краса, енергія тіла та вогонь душі, характер та переживання, культура та темперамент народу, хороше тренування пам'яті, швидкої реакції та роботи мозку. Це виховання сили духу, впевненості, дисципліни, вміння співпрацювати з партнерами та колективом. Це вивчення акторської майстерності та виступи на сцені перед глядачем. Це виховання відчуття ритму, вміння чути музику, пам'ятати і гарно рухатись під її звуки. Танець – це найкращий засіб омолодження нашого організму, так як він стимулює процеси обміну речовин, дає емоційну та душевну рівновагу, рятує від стресу, тому що під час танцю виробляється гормон ендорфін – гормон щастя і задоволення. І цей гормон благотворно впливає на роботу всіх органів і систем нашого організму. Отож не катуйте себе модними дієтами, а приходьте до нас танцювати!

Якщо ви бажаєте виховати успішну особистість – навчіть її танцювати. Бажано, щоб вчитель, який буде навчати вас, або ваших дітей, був хореограф-педагог, а не лише танцюрист. Адже хореографія має свою методику і закони. Хореограф-педагог повинен вміти відкривати індивідуальні здібності кожного танцюриста, створювати власні постановки танцю, а не копіювати танці різних колективів. Повинен грамотно підбирати музику і рухи відповідно до віку танцюристів і характеру постановки танцю.»

В Америці Надія Лемега створила свої танцювальні колективи: дитячі – “Веселка” і “Червона калина” і дорослий колектив “Надія”. Її колективи знаходяться в Перт Амбой, Джерзі-Сіті та Байон штату Нью Джерзі. Вікові категорії учасників – від 3-х років, а верхня границя віку необмежена. В ансамблі «Надія» є жінки, яким за 50, а виглядають вони на 30 років. І це завдяки танцям!

Репертуар колективів великий і різноманітний, до якого входять як українські народні, так і танці народів світу, сучасні, жартирливі, бальні та спортивні танці. За композицією танці яскраві та цікаві, кожного року керівник створює нові постановки. Кожен танець має свій сюжет, а тому сприймається глядачами з великим задоволенням. Прекрасні костюми, більшість з яких також витвір самої пані Наді, захоплюють і танцюристів і глядачів.

«Ми приймаємо участь у концертах та фестивалях, разом відзначаємо дні народження та свята, – продовжує розповідь п. Лемега. – Якщо ви бажаєте приєднатись до нас і стати членом нашого колективу, мої контакти – тел: 732 - 778 - 9367. Вебсайт: Nadiya Dance School -- <https://www.facebook.com/nadiya.dance.school>.

Запрошуємо наших союзнок разом зі своїми дітьми поєднати корисне з приємним і пізнати чарівний світ танцю. Не пошкодуєте!

Лідія Служ.

Дитячі танці: «З кошиками», «Гуцульський», «Буковина», «Гопак», «Козаки». Дорослі танці: «Волинські візерунки», «Циганський», «Козачок», жартівливий «Не ходи, Орисю», «Сальса» та пані Надія зі своїми вихованцями.

THE COMMON COLD—WHAT CAN YOU DO?

by Ihor Magun, MD, FACP

It starts with that feeling of generally being unwell, which ultimately each of us dreads putting into words that sound so inevitable, “I think I am coming down with a cold.” No one wants to have one: it seems to last forever, nothing works fast enough, and medications usually taken frequently produce more side effects than relief.

So what is the common cold?

It is actually a virus—medically known as rhinovirus; in fact, there are over two hundred types of cold viruses. Since there are so many of them and they evolve rapidly, achieving immunity to one in no way protects against another cold infection. Cold viruses are spread primarily by droplets in the air, or through direct contact with objects that have been contaminated with the virus. We inoculate ourselves by touching our eyes, nose or mouth after coming in contact with this virus.

The first signs of a cold are a myriad of symptoms which may include any or all of the following: sneezing, runny nose, nasal congestion, a sore or scratchy throat, cough and possibly a low-grade fever. Common colds do not cause high fever, chills, or severe headaches, which are usually symptoms of influenza.

Many individuals have searched for alternative, non-medicinal treatment methods to help either boost the immune system in order to prevent the cold in the first place, or to help alleviate some of the symptoms and minimize the duration of the condition.

In a recent medical study, the efficacy of zinc in reducing the incidence, severity, and duration of the common cold was reviewed. Although the study found no benefit to taking zinc for the prevention of a cold or the alleviation of its symptoms, it did show a statistically significant decrease in the duration of the cold in patients who took 75 mg of zinc per day. (Higher doses were not recommended as they can cause abdominal pain and gastrointestinal issues.) Lozenges were found to be the best method of ingestion.

Besides zinc, elderberry syrup has been found to decrease mucus production as well as have some anti-inflammatory and anti-viral effects. Elderberry is a fruit used for making wine and food flavoring. Taking this syrup reduces the time the cold lasts—but only if taken within 24-48 hours of symptom presentation.

Finally, in a study conducted at Oregon State University, two immune-boosting agents—blueberries and red grapes—were found to be of benefit. Blueberries contain pterostilbene and red grapes contain resveratrol, both of which are helpful in fending off colds.

What about chicken soup? Someone did attempt to challenge that old wives’ tale at the University of Nebraska. The study showed that eating chicken soup reduced the activity of neutrophils, the white blood cells that protect the body against bacteria. The ultimate payoff is a lessening of activity in the upper respiratory tract which in turn helps decrease a cold’s symptoms. The exact reason for this effect is not known, but it was theorized that multiple ingredients worked together to produce such an effect.

And what about the myth that going outside with wet hair will cause a cold? I assume that you know the answer to this question based on all the information given above. Going outside with wet hair on a cold day is never a good idea, but it certainly will not have you catch a cold.

What if, despite your best efforts at prevention, you do come down with a cold?

First and foremost, be courteous to everyone by containing your infectivity. Wash your hands often and thoroughly. The duration of hand washing should be about two verses of “Happy Birthday to You.” Regular soap and water are fine, and antibacterial wipes, sprays, and soap are all acceptable. Keep your hands away from your eyes, nose and mouth, unless you have washed them well, and always cover your nose and mouth when you sneeze to help prevent the spread of airborne droplets.

Use remedies, such as saline nasal sprays, and medication to target your most annoying cold symptoms, but remember that antibiotics are of no use. Also, try not to use those multi-symptom relief medications, unless you have all of the symptoms listed on them. Otherwise you will be ingesting unnecessary chemical substances.

In addition, remember to get your influenza vaccination yearly. While it is not for the common cold, it will protect you from contracting a similarly lengthy and unpleasant illness and further weakening your immune system.

Finally, with good rest, good exercise, and good nutrition, I know that you will be ready to ward off any cold!

Дорогі читачі!

Перед вами – новий «Кобзар» Тараса Шевченка. Це, водночас, і той самий «Кобзар», яким зачитувались покоління українців, і зовсім несподіваний, новий погляд на поетичну збірку. Цей «Кобзар» – найправдивіший, адже в ньому поезія Шевченка зігрита дитячими серцями.

Тільки геніям і дітям властиво бачити справжню сутність речей. І в нашому виданні зустрілися геній слова Шевченка і щирість дитячого сприйняття його віршів.

Історія цієї книги незвичайна: ілюстраторами поезії Тараса Шевченка стали маленькі українці – переможці художнього конкурсу «Кобзарєва Криниця» культурно-мистецького фестивалю «Шлях до Тараса». Вже декілька років поспіль на початку березня талановиті діти з усієї країни збираються на цей загальнонаціональний фестиваль, заснований Всеукраїнським благодійним фондом «Дитячий Світ».

Художні образи поетичних творів Т. Шевченка – яскраві, майже зримі: так легко зринають перед очима Катерина, «садок вишневий коло хати», маленький хлопчик-пастушок – сам Тарас Шевченко у своєму злиденному й сирітському дитинстві.

Тарас Шевченко безмежно любив дітей і все життя мріяв про родину. Та йому не судилося. І хоч у житті поета було так мало щастя: зовсім малим він втратив матір, а потім й батька, поневірявся по наймах, мав голодну і гнану юність, багато років провів на засланні, – жорстока наруга над душею поета, тяжкі випробування, що випали на його долю, не знищили в його серці здатності любити – рідну землю, людей, які на ній живуть, і насамперед – дітей. Шевченко ніколи не був заможною людиною, але власним коштом – на останні гроші – упорядкував і видав «Букваря», щоб діти вчилися читати українською – мовою батьків, своєю мовою. І пишалися тим, що вони – українці. Власне, геній Шевченка й створив нашу сучасну літературну мову, ре-

**ТАРАС ШЕВЧЕНКО –
ЦЕ ПРИКЛАД ДЛЯ
КОЖНОГО З НАС,
ЯКИЙ СПОНУКАЄ ЙТИ
ЗА СВОЇМ ПОКЛИ-
КАННЯМ, НЕВТОМНО
ВЧИТИСЯ, НЕ СХИ-
ЛЯТИСЯ ПЕРЕД
ТРУДНОЩАМИ І НЕ
ВТРАЧАТИ СЕБЕ, А
ГОЛОВНЕ – ЛЮБИТИ
СВОЮ ЗЕМЛЮ І
ЛЮДЕЙ, ЯКІ ЖИВУТЬ
НА НІЙ, БО ТІЛЬКИ
ТАК МОЖНА
СЯГНУТИ НАЙВИЩИХ
ВЕРШИН.**

тельно відібравши і вклавши в неї все найкраще, почуте в живих говірках Наддніпрянини, надавши їй того неповторного довершеного, золотого звучання. Згодом багато в чому завдяки генієві Шевченка українську мову визнають однією з наймелодійніших у світі, а ім'я поета стане символом української нації.

Поза сумнівом, якби Тарас Григорович міг прожити довше, він зробив би значно більше. Однак і того, що він устиг, достатньо, щоб нові покоління дітей, які знайомляться з його вічно живим, щирим і гарячим словом, відчули любов і відгукнулися на силу Кобзарєвого слова силою своєї творчості.

Колись Шевченко своїм життям довів, що знедолений хлопчик-сирота, безправний кріпак в архаїчному, жорстко розділеному на класи суспільстві, може стати академіком Санкт-Петербурзької академії мистецтв і заслужив повагу й захват найкращих представників європейської інтелігенції. Він показав, що людина, озброєна лише своїм талантом і силою слова, може увійти у вічність і стати взірцем для майбутніх поколінь.

Тарас Шевченко – це приклад для кожного з нас, який спонукає йти за своїм покликанням, невтомно вчитися, не схилитися перед труднощами і не втрачати себе, а

головне – любити свою землю і людей, які живуть на ній, бо тільки так можна сягнути найвищих вершин.

У 2014 році світ відзначає 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка, творчість якого є невід'ємною частиною світового культурного спадку. Любі діти, ми щиро вітаємо вас з цією визначною датою та бажаємо віднайти свій неповторний шлях до Великого Кобзаря.

Валентина Жуковська,

Голова Наглядової Ради Всеукраїнського благодійного фонду «Дитячий Світ».

Примітка.

Ілюстрації до книжки «Кобзар» на сторінках 34 і 35.

**МАЛЮНКИ ПЕРЕМОЖЦІВ
ДИТЯЧОГО ХУДОЖНЬОГО КОНКУРСУ
«КОБЗАРЕВА КРИНИЦЯ»**

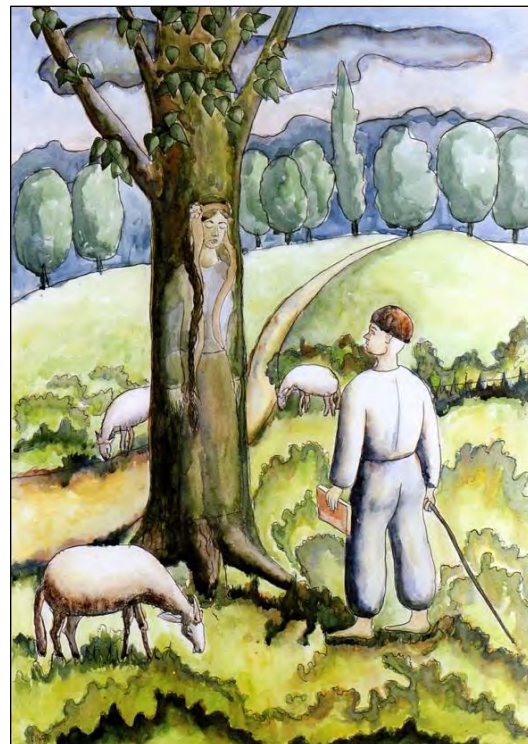
Ілона Медведенко. 16 років.
Катерино, серце моє.

Каріна Короленко. 14 років.
Земля, яку сходить Тарас малими босими ногами.

Анастасія Псюрник. 10 років.
Ти взяла мене маленького за руку і в школу одвела.

Наталія Дзірун. 17 років.
Тополя.

Марта Нікішова. 13 років.
Я до школи носити воду школярам.

Анастасія Семчук. 11 років.
Мені тринадцятий минуло.

Анна Бобович. 11 років.
Садок вишневий коло хати.

Маша Сула. 10 років.
А тим часом із байраку півень – кукуріку!

UNITED STATES POSTAL SERVICE® Statement of Ownership, Management, and Circulation (All Periodicals Publications Except Requester Publications)

1. Publication Title: "OUR LIFE"
 2. Publication Number: 4 1 4 - 6 0
 3. Filing Date: 9/11/14
 4. Issue Frequency: MONTHLY except AUGUST (11 issues)
 5. Number of Issues Published Annually: 11
 6. Annual Subscription Price: Contact Person: Olha Stasiuk
 Telephone (include area code): 212-533-4646
 7. Complete Mailing Address of Known Office of Publication (Not printer) (Street, city, county, state, and ZIP+4®): Our Life - 203 2nd Ave New York, NY 10003
 8. Complete Mailing Address of Headquarters or General Business Office of Publisher (Not printer): Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA) 203 2nd Avenue 5th Floor New York, NY 10003
 9. Full Name and Complete Mailing Address of Publisher, Editor, and Managing Editor (Do not leave blank): Publisher (Name and complete mailing address): Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA) 203 2nd Avenue 5th Floor New York, NY 10003
 Editor (Name and complete mailing address): Lidia Slysh 790 11th Avenue Apt. 36H New York, NY 10019
 Managing Editor (Name and complete mailing address): Ukrainian National Women's League of America, Inc. (UNWLA) 203 2nd Avenue 5th Floor New York, NY 10003
 10. Owner (Do not leave blank. If the publication is owned by a corporation, give the name and address of the corporation immediately followed by the names and addresses of all stockholders owning or holding 1 percent or more of the total amount of stock. If not owned by a corporation, give the names and addresses of the individual owners. If owned by a partnership or other unincorporated firm, give its name and address as well as those of each individual owner. If the publication is published by a nonprofit organization, give its name and address.)
 Full Name: Non-profit organization
 Complete Mailing Address: No stockholders
 11. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages, or Other Securities. If none, check box None
 Full Name: Complete Mailing Address:
 12. Tax Status (For completion by nonprofit organizations authorized to mail at nonprofit rates) (Check one)
 Has Not Changed During Preceding 12 Months
 Has Changed During Preceding 12 Months (Publisher must submit explanation of change with this statement)
 PS Form 3526, July 2014 (Page 1 of 4 (see instructions page 4)) PSN: 7530-01-000-9931 PRIVACY NOTICE: See our privacy policy on www.usps.com

13. Publication Title: "OUR LIFE"
 14. Issue Date for Circulation Data Below: September 2014

15. Extent and Nature of Circulation

Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
1982	1950
1853	1851
0	0
0	0
32	31
1885	1881
1	1
0	0
5	0
0	0
6	1
1891	1886
77	65
1968	1950
99.7	99.9

a. Total Number of Copies (Net press run)
 (1) Mailed Outside-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)
 (2) Mailed In-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)
 (3) Paid Distribution Outside the Mails including Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, Counter Sales, and Other Paid Distribution Outside USPS®
 (4) Paid Distribution by Other Classes of Mail Through the USPS (e.g., First-Class Mail) ▶

b. Paid Circulation (By Mail and Outside the Mail)
 (1) Free or Nominal Rate Outside-County Copies included on PS Form 3541
 (2) Free or Nominal Rate In-County Copies included on PS Form 3541
 (3) Free or Nominal Rate Copies Mailed at Other Classes Through the USPS (e.g., First-Class Mail)
 (4) Free or Nominal Rate Distribution Outside the Mail (Carriers or other means)

c. Total Paid Distribution (Sum of 15b (1), (2), (3), and (4)) ▶

d. Free or Nominal Rate Distribution (Sum of 15c (1), (2), (3) and (4))

e. Total Free or Nominal Rate Distribution (Sum of 15d (1), (2), (3) and (4))

f. Total Distribution (Sum of 15c and 15e)

g. Copies not Distributed (See instructions to Publishers #4 (page 43)) ▶

h. Total (Sum of 15f and g)

i. Percent Paid (15c divided by 15f times 100) ▶

* If you are claiming electronic copies, go to the 16 on page 3. If you are not claiming electronic copies, skip to line 17 on page 3.

17. Publication of Statement of Ownership
 If the publication is a general publication, publication of this statement is required. Will be printed in the October 2011 issue of this publication.
 Publication not required.

18. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner
 Signature: *Marianna Zajac* Title: Publisher
 Date: 9/11/14

I certify that all information furnished on this form is true and complete. I understand that anyone who furnishes false or misleading information on this form or who omits material or information requested on the form may be subject to criminal sanctions (including fines and imprisonment) and/or civil sanctions (including civil penalties).

PS Form 3526, July 2014 (Page 2 of 4)

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

'maria muchin'

Available at...

Ukrainian Museum Gift Shop
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212-228-0110 • 212-228-1947

Saks Fifth Avenue
1001 State Street
Santa Barbara
805-884-9997

Available online...

www.masha.org
Visit 'Purchase Policies' for latest promotions
Etsy/MashaArcher • Ebay/mashabay

come and view this fabulous collection...
visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych	– 1st Vice President
Christine Boyko	– 2nd VP – Membership
Sophia Hewryk	– 3rd VP – Culture
Roksolana Misilo	– 4th VP – Public Relations
Iryna Buczkowski	– Recording Secretary
Daria Drozdovska	– Corresponding Secretary
Zoriana Haftkowycz	– Communication/Media Secretary
Oksana Antonyuk	– Treasurer
Vera N. Kushnir	– Financial Secretary
Mariya Andriyovych	– Member-at-Large
Oxana Dats	– Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Lidia Bilous	– Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom	– Education Chair
Chryzanta Hentisz	– Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj	– Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz	– Archives Chair
Ola Movchan Novak	– Members-at-Large Chair

REGIONAL COUNCILS

Tamara Petraszcuk (acting)	– Detroit
Halyna Henhalo	– Philadelphia
Halyna Romanyshyn	– New York City
Xenia Rakowska	– New Jersey
Daria Fedoriw	– Ohio
Lubomyra Kalin	– Chicago
Gloria Horbaty	– New England
Maria Cade	– New York Central
Orysia Nazar Zynycz	– Co-Liaisons for Branches-at-Large
Olya Czerkas	

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion	– Chair
Maria Tomorug	– Member
Roma Shuhan	– Member
Renata Zajac	– Alternate
Jaroslawa Mulyk	– Alternate
Oksana Skypakewych Xenos	– Parliamentarian
Lidia Slysh	– Editor-in-Chief of <i>Our Life</i>
Olesia Wallo	– English-language editor

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP /
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**
171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212)228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ – серія 2, ст. 8 – “UKRAINIAN DESIGNS.”
Взори з жіночих сорочок з Волині, Галичини та Буковини.